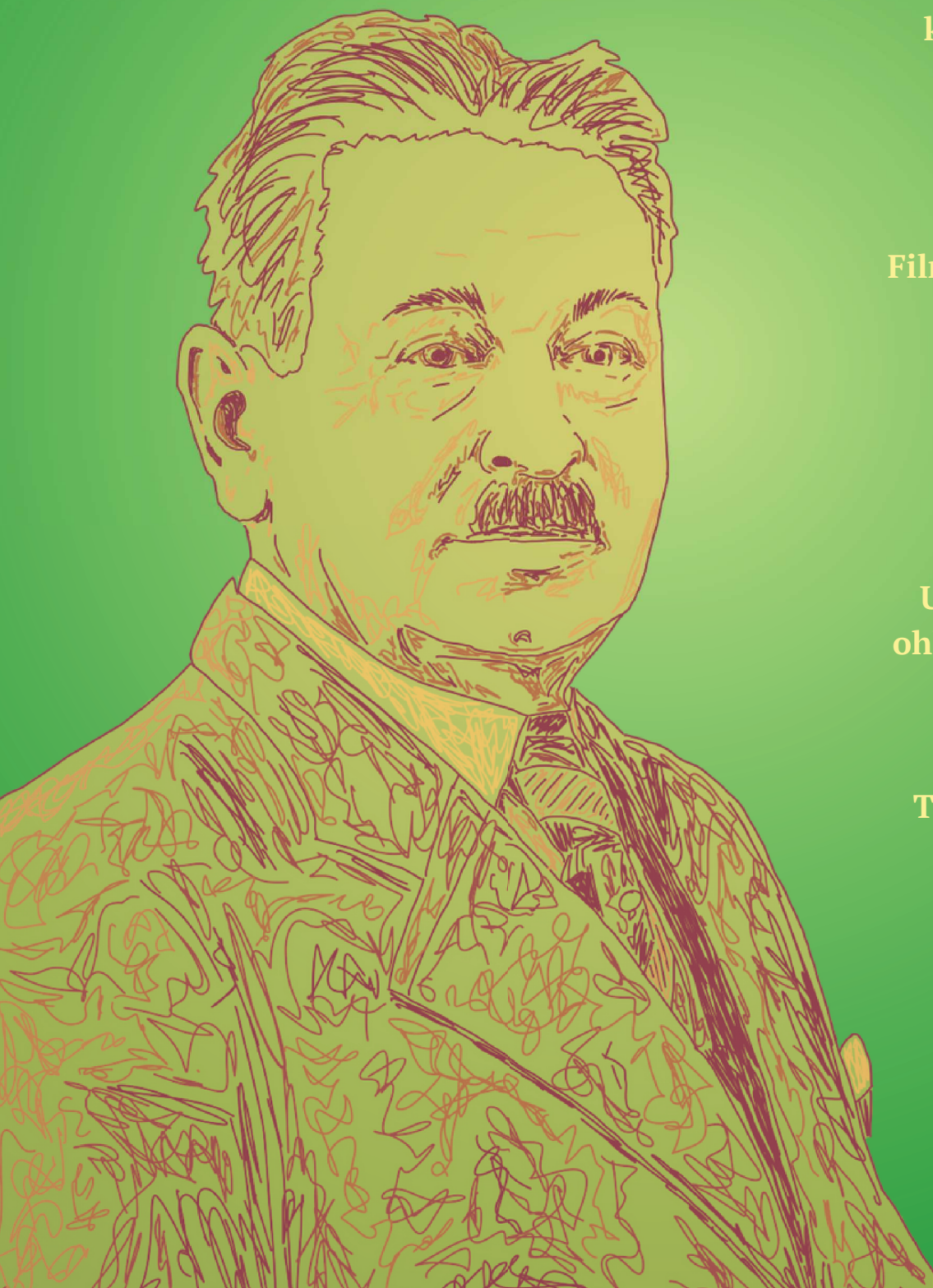

ČASOPIS

ČASOPIS GYMNÁZIA LUŽKA PÍKA

Pikova humoristická
kachna: shrnutí roku
2024/25

Profesní stáže

Filmová recenze – Vlasy

Luděk Pik a Hanuš
Zápal

9 měsíců v Německu

Učitelé jako studenti,
ohlédnutí do minulosti
– rozhovor

Throwback do letních
prázdnin

Obsah

Úvodní slovo

Luděk Pik: Z holiče starostou

Filmová recenze: Skvostné Vlny

Hanuš Zápal

Komiks: Cesta časem 3

Rozhovor: Srdce školní jídelny, paní kuchařky

Profesní stáž na GLP

Pikova humoristická kachna: Rekapitulace školního roku

9 měsíců v Německu

Úchvatné hory na dosah ruky

Učitelé jako studenti: Co o nich nevíte?

Fotbalová anketa

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři Časopiku,
Časopik opět žije!

Po letní dovolené se vám představuje
první číslo školního roku 2025/2026.

Časopik obsahuje jak nevydané články
z loňského roku, tak nové přírůstky.
Hezké čtení.

Zbyšek Hodaň

Luděk Pik

Z holiče starostou

Přemýšleli jste někdy proč se naše gymnázium jmenuje po Ludku Pikovi? Co spojuje rodáka z Prahy s Plzní? A kdo to vůbec byl ten Pik? Tohle a mnohem víc se dozvíte v našem článku.

Luděk Pik se narodil 18. 5. 1876 v Praze do pivovarské rodiny. V Praze studoval jako **holičský pomocník** a chvíli dokonce pracoval na **Vinohradech** a v **Nymburku**. Zde se účastnil i prvomájového průvodu, kde se seznámil se svými budoucími politickými kolegy. Aktivně se podílel na činnostech **sociální demokracie** a účastnil se **osvětových kurzů** (zaměřených na **sociologii** a přírodní a **politické vědy**). Právě zde se seznámil s **T. G. Masarykem** a jeho názory. U Piků doma se často konali **protihabsburské demonstrace** a Pik se proto opakovaně dostával do střetu s **rakouskou policií**.

Během těchto několika málo let můžeme sledovat výraznou **proměnu** Ludka Pika, jenž se od **roznášení letáků** propracoval k **organizování demonstrací**, na nichž jeho hlas získával čím dál více **posluchačů**. Stal se také členem **Československé sociálně demokratické strany dělnické**, která ho roku 1901 vyslala do **Plzně**. Ta se do budoucna stala jeho **domovem**.

Působil zde jako **redaktor** plzeňského listu **Nová doba**. V roce 1911 byl zvolen do **vídeňského parlamentu**, kde zůstal až do rozpadu **monarchie**. Přátelil se s **Gustavem Habrmanem** a **Rudolfem Bechyněm** a společně s nimi po **první světové válce** patřil k **opozici**, která prosazovala **český národní zájem**. Od roku 1919 do začátku **druhé světové války** byl **starostou Plzně**. Ve své funkci přečkal spoustu demonstrací a jeho hlavními cíli byly **umírněnost** a **kompromis**. Sklízел **úspěchy** i na **celostátní úrovni**. Byl **tajemník** představenstva strany, zasedal v **Revolučním národním shromáždění** a získal si i poslanecké křeslo.

Luděk Pik

Z holiče starostou

Za **Pikovy éry** byla postavena řada významných budov, například: **Mrakodrap**, budova **policejního ředitelství** na Anglickém nábřeží, **kostel Mistra Jana Husa**, **Korandův sbor**, **Pavlovův ústav** lékařské fakulty, správní budova **Prazdroje**, **městské lázně** a **Tyršův most**. Postavena byla také budova dnešní **pedagogické fakulty** na Klatovské třídě, **Masarykova** a **Benešova škola** a budova **městské školy** na **Doubravce**, ze které se později stalo naše gymnázium.

Po **Mnichovské dohodě** byl na nátlak donucen k **odchodu** ze všech svých funkcí a během druhé světové války bydlel v **Hradišti u Blovic**. Během **protektorátu** byl několikrát **vyslýchán** a **vězněn** gestapem na **Borech**. Po pádu třetí říše už se nijak do politiky nezapojoval, tentokrát kvůli nátlaku **komunistů**.

Zemřel v **Plzni** roku **1948** a je pohřben na **plzeňském ústředním hřbitově**. V roce **2016** byl Milošem Zemanem **vyznamenán in memoriam** Medailí Za zásluhy. Pik byl sice velmi šťastně **ženat**, ale žádní **potomci** z tohoto manželství **nevzešli**. V **Plzni** a v meziválečné politice nicméně zanechal velmi důležitý **odkaz**. Proslavil se jak svými **politickými úspěchy**, tak i vybudováním spousty **budov** v Plzni. Proto je po něm pojmenována **ulice** ve čtvrti **Plzeň Bory** a samozřejmě také **naše gymnázium**. Po jeho příteli **G. Habrmanovi** je v Plzni pojmenováno **náměstí** a **ulice**.

Skvostné Vlny

FILMOVÁ RECENZE

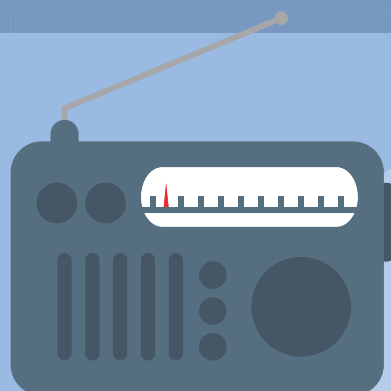
„Kompromitující nahrávka může změnit dějiny. Obětujete svou rodinu pro svou zemi?”

Tak zní slogan filmu **Vlny** od **Jiřího Mádl**a, jenž vypráví o reálných skutcích **novinářů Československého rozhlasu** z roku **1968**. Kompromitující nahrávka, jak už je zmíněno ve sloganu, je i skutečnou součástí příběhu našich redaktorů. Film nám ukazuje, jaký byl **komunismus** a **StB** doopravdy, jakou sílu měla **cenzura** a že i přesto existovali lidé, kteří chtěli, aby ostatní znali **pravdu**, a byli pro to odhodláni a schopni obětovat cokoli.

Ani pro tyto nebojácné občany to neznamenal, že by u nich nepanovala **panika** a **strach**, který jim naháněla StB. StB byla známá pro svůj **brutální přístup** a **nedotknutelnost**. Ve filmu zazní od hlavního redaktora **Milana Weinera** hláška, kterou by se dala vystihnout situace mnoha lidí. „**My jsme komunisti, chceme komunismus, ale lidský.**” Hrozbu, jakou představovala StB, pro mnohé znamenalo podepsání spolupráce s ní, jen aby ochránili sebe a svou rodinu.

Uvědomuji si, co znamená **ověřování informací** v dnešní době. Jak nám je neustále zdůrazňováno, jak nemáme věřit všemu, co najdeme na internetu. Ale dokážu si představit tu **nejistotu** o pravdivosti každého sdělení v roce 1968? Ani trochu. Jak by si lidé mohli ověřovat informace, když všechno byl jeden veřejný **podvod**, o kterém se ostatní báli mluvit? Jak by jen mohli, když ani nevěděli, které zprávy jsou pravdivé, a moc dobře si uvědomovali, že před vysíláním prošly cenzurou, která vyškrtnula vše, co se nehodilo **straně** či **režimu**?

To je právě i případ **Tomáše**. K práci do rozhlasu se dostal náhodou, nedlouho na to podepsal spolupráci s StB, jen aby o ni nepřišel a hlavně aby jeho vinou nešel jeho **bratr** do dětského domova. Jeho vnitřní boj spočíval v tom, zda to někomu říct či neříct. Věděl, že by ho za to lidé odsoudili, že by mu přestali cokoli říkat, možná by ho i vyhodili. Ale neudělal by to každý, aby ochránil své **blízké**?

Skvostné Vlny

FILMOVÁ RECENZE

Stejně jako všechny **státní organizace** měla Státní bezpečnost dlouhé prsty a obrovský vliv na československé občany, kteří věděli, že proti ní jim nic a nikdo nepomůže.

Ve filmu byli zmíněni legendární novináři a redaktori jako byl **Milan Weiner, Věra Štovičková, Luboš Dobrovský** nebo **Jiří Dienstbier**. Tito redaktori se postavili proti invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa 20.–21. srpna 1968 a podíleli se na protiokupačním vysílání Československého rozhlasu.

Otázka „**Dokážete si představit, že byste dnes museli něco obětovat pro svou vlast?**“ je složitá. Myslím si, že si nedokážeme ani z půlky představit **emoce** a **rozpaky** lidí v době před **invazí** a během ní. Důvodem, kvůli kterému lidé protestovali a organizovali **demonstrace**, byla totální **beznaděj** a touha po změně. A dokud si nedokážeme představit toto, čehož rozhodně nejsme schopni, otázka oběti je zcela zbytečná a bezpředmětná. Touha po **demokracii** lidem dávala úplně jinou **kuráž** a **ambice** něco změnit, zatímco spousta z nás svět bez **svobody slova, tisku** a **projevu** vůbec nezná. Podle mého názoru si to nedokážeme představit, ale v případě nouze by se našla hrstka lidí, kteří by něco obětovali nebo i sami sebe, stejně jako v roce 1968 nebo 1989.

Film od Jiřího Mádlu byl dokonalou reprezentací tehdejší doby a zobrazoval pocity lidí před **okupací** a během ní. Byl velmi psychicky náročný, u mnoha částí se mi zatajoval dech, protože jsem netušila, co bude následovat, a nebo protože jsem věděla přesně, co se stane.

Zajímám se o novinářinu jak světovou, tak českou. Bylo dokonale vidět, jaký měla a stále mají **média** či **rozhlas** vliv na veřejné mínění a jak si to strana uvědomovala a bála se jich. Tak moc, že je utlačovala cenzurou a veškeré kroky médií byly **monitorovány**. Film by měl každý zhlédnout, výborně popisuje naši **historii** a můžete si i všimnout, že média vždycky byla a vždy budou všude kolem nás.

Jsme s Vámi, buďte s námi!

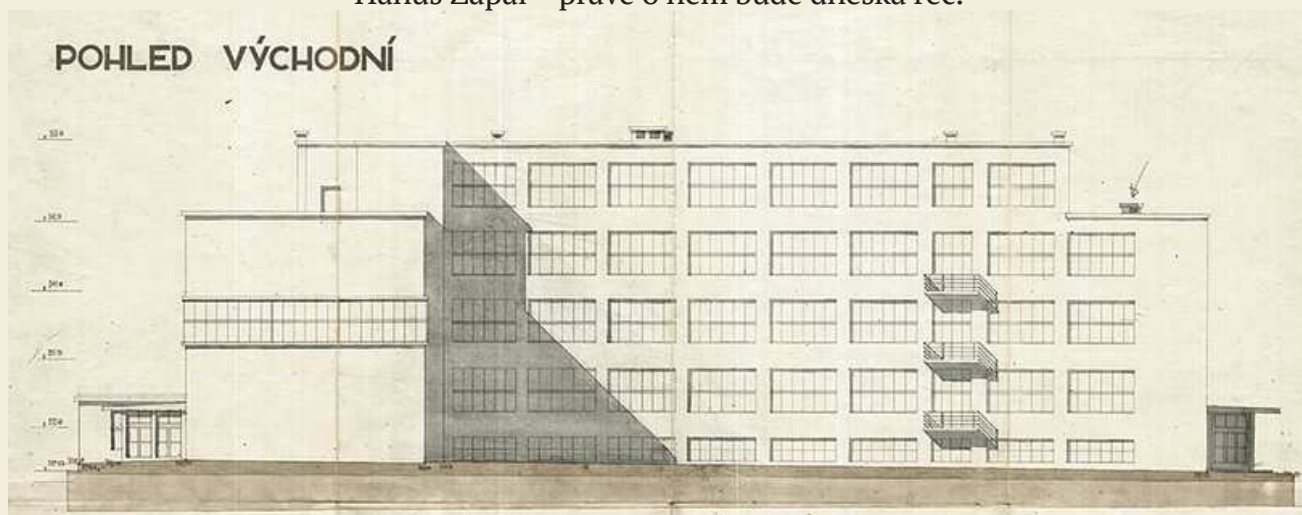

Monika Šetlíková 6.L

Hanuš Zápál

„Budova tato nechť svítí jako maják do příštích lepších časů a nechť vychová nám dobré a rozumné občany.“

Tato slova pronášel během slavnostního otevření naší školy v roce 1931 ke studentům tehdejší starosta Plzně Luděk Pik. Po jeho boku stál tehdy i šestačtyřicetiletý architekt Hanuš Zápál – právě o něm bude dneska řeč.

Zdroj: Technický úřad MMP, Odbor stavebně správní – Stavební archiv

Hanuš Zápál (1885–1964) (vl. jménem Jan Zápál) byl významným plzeňským **architektem**, známý především pro své **funkcionalistické** budovy. Je považovaný za jednoho z předních **západočeských** architektů.

Během studia na **rakovnické reálce** (tj. zvláštní typ školy na pomezí mezi **všeobecně** zaměřenou školou a **technickým učilištěm**) byl průměrným „**řadovým**“ studentem, který až na **kreslení** v ničem nevynikal. Roku **1904** přestoupil na c. k. českou vysokou školu technickou v Praze, kde se v předmětech jako architektonické navrhování, kreslení a modelování projevil jeho smysl pro architekturu.

O šest let později, ještě v době kdy studoval v Praze, se podílel na **rekonstrukci plzeňské radnice**, což dnes považujeme za jeho **první** významný projekt, ač na něm „pouze“ **spolupracoval**. První ryze Zápálovou prací byla dnes již neexistující **přečerpávací stanice** v Plzni na Lochotíně. Jeho **druhým**, a pro nás nepochybně **známějším**, projektem byla budova **obchodní akademie** na Radeckého, dnes Masarykově, náměstí. Na návrhu začal pracovat v září 1911 a dokončil jej v červenci 1912.

Kromě obchodní akademie na Masarykově náměstí a přečerpávací stanice na Lochotíně se Zápál zasloužil také o podobu **divadelních dílen** (ul. Budilova) nebo budovy **krematoria** na doubraveckém hřbitově.

Hanuš Zápál

„Budova tato nechť svítí jako maják do příštích lepších časů a nechť vychová nám dobré a rozumné občany.“

Dalším Zápálovým projektem, který se realizoval v dnešní čtvrti **Doubravka**, byly dvě **Občanské školy Ludka Pika** spojené v **jednu budovu**. Funkcionalistický návrh byl zpracován v roce **1929**, o rok později byla zahájena výstavba a **4. září 1932** byla škola slavnostně **otevřena** projevem tehdejšího starosty města, **Ludka Pika**.

Celý projekt stál **6,5 milionů korun**. Jeho součástí byla například i **botanická zahrada** a na **výplň oken** padlo bezmála **3000 m skla**, což jsou necelá **dvě hokejová hřiště** nebo odhadem zhruba $\frac{3}{4}$ **školního hřiště** (tj. plocha ohraničená plotem).

Dostupné historické snímky nám podávají obraz **okolí školy**. Funkcionalistický unikát na Doubravce skutečně vynikal, a není proto divu, že ho **místní tisk** definoval jako „**krásný, hygienický a pedagogicky vypravený chrám vzdělávání a duševního pokroku**.“ Zároveň byla škola přirovnávaná k „**majáku, jenž bude svítit do příštích lepších časů a jenž bude vychovávat dobré a rozumné občany**.“

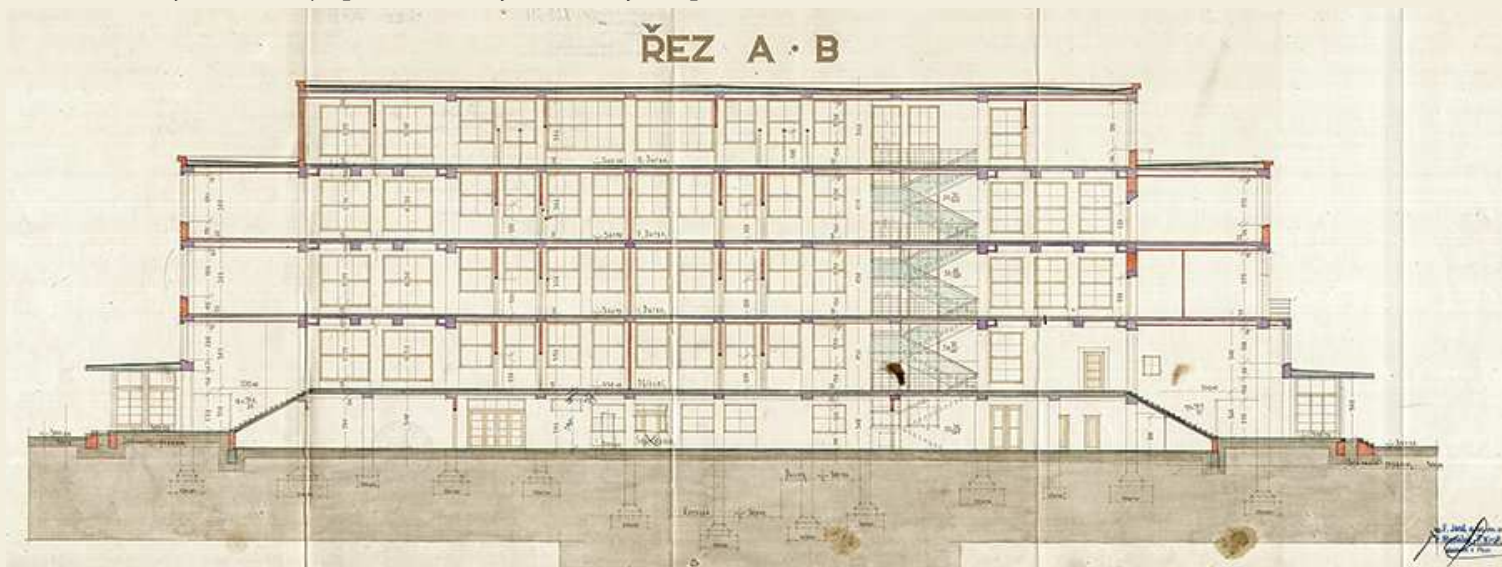
Nechť tedy **naše gymnázium** zůstane oním pomyslným **majákem**, který nám bude **svítit na cestu** a který nás varuje před **zrádnými útesy** na pobřeží.

Zdroj: Archiv města Plzně, Sběrka fotografií, i. č. o 5526, LP 351/31

Zdroj: Archiv města Plzně, Sběrka fotografií, i. č. o 5526, LP 351/31

Zdroj: Technický úřad MMP, Odbor stavebně správní – Stavební archiv

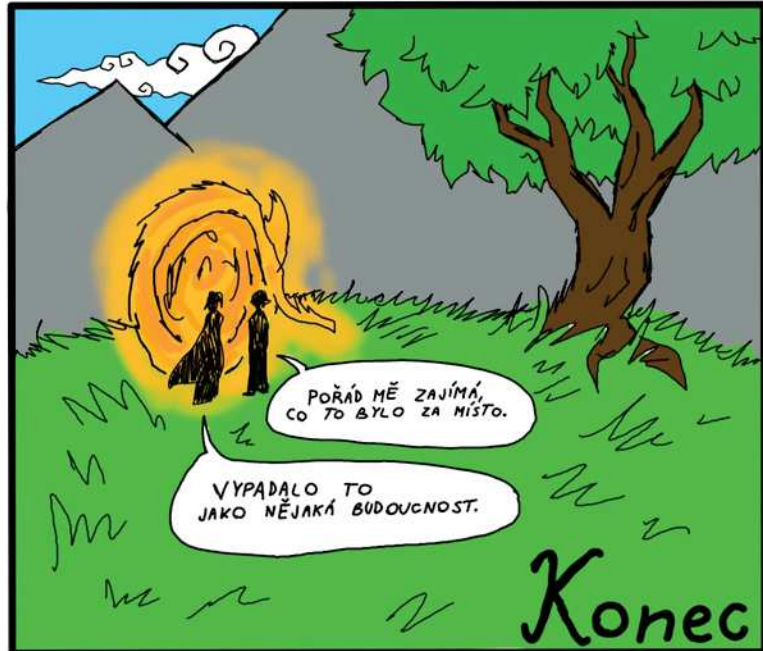
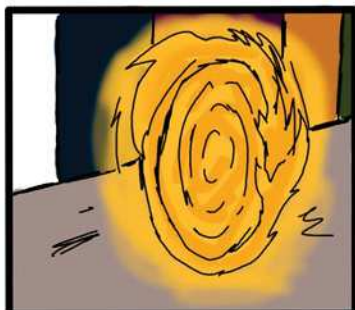
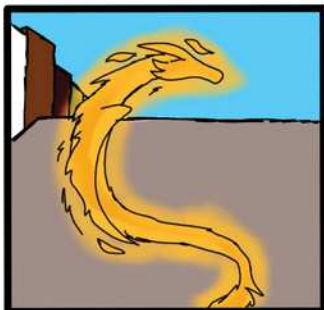
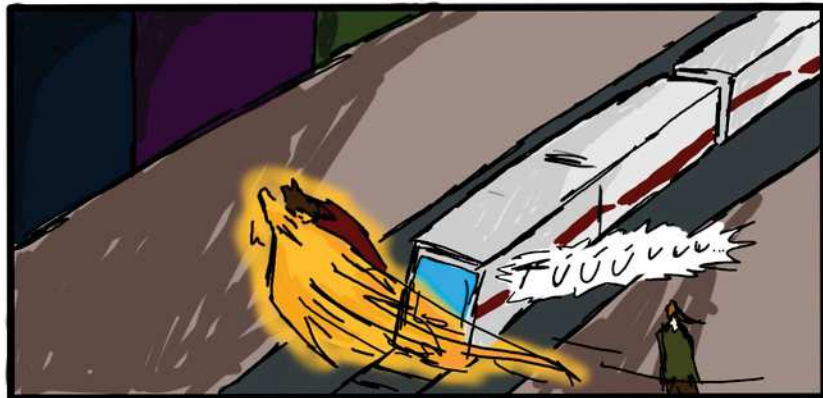

Kludie Vrbová 3.A
Matěj Velkoborský 6.E

ČESTA ČASEM

3

B. SUJOVÁ
A. MANOVÁ
2.L

SRDCE ŠKOLNÍ JÍDELNY

ROZHOVOR S PANÍ KUCHARČKOU

O tom, co všechno obnáší práce v jídelně, jak se tvoří menu,
a něco ze života Ali Černé.

„Čím jste chtěla být jako malá?“

„Já jsem asi chtěla být vždycky kadeřnicí, pak jsem z toho za pár let zběhla. Skončila jsem u jídla jako celá moje rodina, protože naši měli hospodu Parkán a já jsem tam chodila jako malá na brigády. Když jsem ale viděla ten velký frmol, tak jsem byla ráda, že tam nemusím být. Rozhodla jsem se, že do té rodinné hospody nenastoupím a stanu se kadeřnicí. No nicméně se to nakonec celé zamotalo, ale vyučila jsem se jako kadeřnice, a i jsem jako kadeřnice pracovala a dálkově jsem si dodělávala maturitu se zaměřením vlasová kosmetika. Nakonec jsem se ale k tomu jídlu stejně dostala, i když oklikou.“

„Máte dobré vzpomínky na jídlo ve školní jídelně během Vašeho studia?“

„Výborné, vždycky mi všechno chutnalo a podle toho taky vypadám. K jídlu mám vždycky pozitivní vztah.“

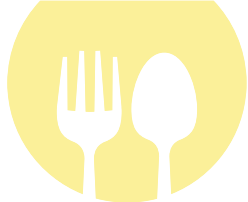
„Proč jste si práci vybrala zrovna na této škole?“

„Já jsem sem nastoupila po mateřské a hledala jsem hlavně práci, kde budu moct chodit na ranní, abych mohla děti vodit do školy. Tady byla ranní směna a to bylo pro mě velké lákadlo, a ještě soboty a neděle volné. Předtím tady pracovala moje mamka asi 20 let a potom šla do důchodu a tady se vyhlásilo volné místo. Já měla vidinu, že mi moje mamka kdyžtak může pomoci, když tady budu potřebovat zaučít. To byla ze začátku tady taková moje pojistka, taková veřejná informační služba, kam jsem volala SOS, když jsem měla jakýkoli průser. Takže tuto školu jsem si vybrala, protože jsem měla tu jistotu, že mi bude maminka ze začátku pomáhat a byla tu ranní směna.“

„Kde Vás baví vařit víc, doma nebo v práci?“

„Tady vařit musím. Chodím to hodně ochutnávat a dochucovat. Doma to mám tak, že když je člověk odpočatý, tak to zvládám. Mám dvě děti, dva chlapce, a tím pádem musím vařit neustále, ale když jsem odpočatá, tak mě to i baví.“

ROZHOVOR S PANÍ KUCHAŘKOU

„Jak probíhá pracovní den v jídelně?“

„Přijdu sem ráno většinou před 6. hodinou. Věci musí být nafasované většinou den předem nebo je někdy dofasovávám ráno. Pak si tady ráno s holkama upečeme rohlíky, které máme v mrazáku, namažeme si je máslem, a pak si uvaříme kávu nebo čaj. Holky pak začnou vařit a já začnu dělat mojí počítačovou a papírovou práci. Podle toho, jaká je fáze měsíce, jsou to buď příjemky, výdejky, zboží, kontrola a veškeré papíry, které k tomu patří. Holky tam vaří, stále mě volají, když je tam problém, tak tam naběhnu ochutnat jídlo, nebo že máme něco nahořklé, tak co s tím máme dělat, neměkne nám maso ‘SOS’. Takže celý den tady řeším skutečně zajímavé věci. Někdy až tak, že se mi z toho moje kudrnaté vlasy narovnají. Pak začne výdej v půl dvanácté a to začnou chodit strážníci. Já většinou, když mi kdokoliv chybí, tak samozřejmě musím být v jídelně a zastoupím toho, kdo chybí, jsem taková všudezdejší. Nebo jsem tady u sebe v mojí kanceláři, zase fasuju na druhý den a dělám papíry, ale zase záležitosti, ve které fázi měsíce se nacházíme. Teď nám zrovna udělali takový program digitalizace, tak se učím ještě trošku s jiným programem, a je to takové velmi různorodé.“

„Podle čeho vybíráte obědy?“

„Obědy musím vybírat hlavně podle spotřebního koše, mám takový státem daný spotřební koš, který musím splnit. Abych ho splnila, tak zhruba vím, že tam musí být několikrát měsíčně luštěnina a několikrát měsíčně ryba. Někdy se to také vymkne, to potom koukám na konci měsíce, takže se snažím vybírat i podle toho, co je zrovna v akci u různých dodavatelů, aby to bylo trochu levnější. Když mi někdo zavolá na poslední chvíli, že má něco levnějšího, tak se to na poslední chvíli snažím změnit. Hlavní věc je ten spotřební koš, protože tím se musím řídit.“

„Jaké je Vaše oblíbené jídlo?“

„Tyjo, těch je! Já mám ráda všechna jídla. Já nemůžu ani říct, které je nejoblíbenější. Nemám ráda brambory, to vím jistě. Takže všechno bramborové moc nemusím. Jinak ale všechno sladké i slané mi chutná.“

„Máte nějakou osobu, ke které vzhlížíte?“

„Tak to je těžká otázka. Nad tím jsem nikdy nepřemýšlela. Třeba teď osobně jsem ráda, protože jsem začala hodně cvičit. Měla jsem takové životní období a začala jsem chodit do jedné posilovny, kterou vede jedna paní, a ta je pro mě teď takovým vzorem, ale to je takový můj malý osobní vzor. Není to nikdo jako někdo má Jana Amose Komenského. Myslím, že tahle paní mi strašně moc pomohla v životě, tím že jsem k ní začala chodit a začala jsem nad tím přemýšlet trochu jinak, než jsem přemýšlela.“

ROZHOVOR S PANÍ KUCHAŘKOU

„Co mají Vaše děti od Vás nejraději k jídlu?“

„Knedlíky, určitě knedlíky, knedlíky se svíčkovou, se špenátem, ...

Když se takhle v neděli udělají knedlíky, tak ještě než máme oběd, tak mi půlku knedlíků sní, ještě než je dostanou s tou omáčkou.“

„Myslíte si, že by se ve školních jídelnách měl brát ohled na žáky s dietními omezeními?“

„Já si myslím, že ano. Každý se chce najíst, a proto to my tak děláme. Ty diety se snažíme vařit. Občas přijde bezlaktózová dieta, bezlepková dieta a byla tady Crohnova nemoc. Snažím se s těmi rodiči domlouvat a vaříme jim tak, aby jim to neublížilo, a tak, aby měli teplá jídla. Já se domnívám, že tohle je lidské.“

DĚKUJEME !!

Stella Szentiványi,
Hedvika Čechurová,
Matěj Reinwart 2.E

Shrnutí událostí školního roku 2024/5

Milí čtenáři, možná se vám to zdá neskutečné, ale školní rok dosáhl svého konce. Tak jsme dali všechny hlavy dohromady a udělali seznam událostí a statistik tohoto roku. Neztrácejme čas zbytečnými pikovinami a pojďme na věc.

V září naše škola otevřela nové hřiště s umělým trávníkem pěstovaným Jamajčany ve Velké Británii, poté na podzim naše fyzikářky objevily způsob, jak přesvědčit vodu, aby tekla nahoru. Těšte se tedy na nové zapeklité úlohy při zkoušení.

V prosinci pan Mencl obdržel Nobelovu cenu za objev nového vzácného prvku – pojmenovaném Menclium. Na Silvestra pan Kouba, mezitímco ostatní slavili, sestrojil stroj času. Pospřejoval se dezinfekcí, aby moderními nemocemi nevyhladil tehdejší obyvatelstvo, a vydal se nejprve do starověkého Říma na hostinu imperátora Antonia Pia, tam všechny pobavil tímto vtipem: „**Víte, jak se říká nachlazenému obyvateli Říma? Rýman.**“ Dále se vydal na konstituční párty ve Filadelfii r. 1787, kde vyjednal výměnný pobyt GLP s Harvardovou univerzitou a nechal Founding Fathers ochutnat plzeňský Prazdroj. Jeho vtip se ovšem ve školní soutěži o nejvtipnější geniální studenty nedostal přes excelující konkurenci – naši skromnou rubriku. Na stříbrné příčce se umístil vtip „**Víte proč krabi nemají peníze? Protože jsou na dně,**“ a soutěž ovládl majstrštyk „**Víte jak se říká Kladnu v zimě? Chladno.**“

Mezitímco byl pan Kouba pryč, paní Sudková dokončila Smetanovu operu Viola. Inspirací jí prý byly texty vepsané tužkou do školních zpěvníků. Sice si vás čtenářů velmi vážíme, ale nedůvěřujeme vašemu rozsahu pozornosti, tudíž to nejdůležitější nebude až v závěru – členové redakce Časopiku, vzorní studenti GLP, pohlední a humorní geniální mládenci Matěj Lacko a Matěj Homola, obdrželi Nobelovu cenu za literaturu díky svému článku o panu Procházkovi a jeho výhře v anketě Zlatý míč. Tímto vám, naším věrným fanouškům, děkujeme za podporu a těšíme se na tvorbu z dalších článků v příštím ročníku.

KATEGORIE	HODNOTA
POČET UCPANÝCH ZÁCHODŮ (Z. PATRO)	12
NASPANÉ HODINY PŘI VÝUCE	1 940
ŽVÝKAČKY NALEPENÉ VE ŠKOLE	12 020
ÚSPĚŠNOST NA TROJKU Z NJ	2%
DOMÁCÍ MAZLIČCI OBÝVAJÍCÍ SKŘÍŇKY (>1 MĚSÍC)	3,5
SALMONELY Z KUŘETE NA PAPRICE	3
POPŘENÉ ÚKOLY	CCA 420
PENÍZE UTRACENÉ V LIDLU	2,5 MILIONU KČ
TAHÁKY SNĚŽENÉ TĚSNĚ PŘED ODHALENÍM	32
SPLNĚNÉ DOMÁCÍ ÚKOLY	1
„JEDNIČKA, VELKÁ PORCE“	53 378×
BOURAČKY VE ŠKOLNÍ JIDELNĚ	1
EXEKUCE STUDENTŮ KVŮLI ONLINE KASÍNŮM	54
LEVORUCÍ STUDENTI S VYZNAMENÁNÍM	0 (ASI)
CELKOVÁ DÉLKA ZÁPISKŮ	3× NA MĚSÍC A ZPĚT
„JESTLI VAS TO NEZAJIMA, JDETE NA CHODBU!“	63 388×
PŘEHlíŽENÉ PODVODY U TESTŮ	75 004
VČAS OHLÁŠENÉ TESTY	5
ŽÁCI ZACHRÁNĚNÍ UČITELI U MATURITY	VŠICHNI
ZRANĚNÍ PŘI STAROVĚKÝCH SPORTECH NA TĚLOCVIKU	4
NEPÍSKANÉ FAULY PŘI TĚLOCVIKU	382 001
LITRY KÁVY VYPITÉ UČITELI	200 000
PRŮMĚRNÉ DATUM SPOTŘEBY LIPÁNKŮ NALEZENÝCH V ŠATNÁCH	1894
POČET STUDENTŮ VĚŘÍCÍCH VE ŠPAGETOVÉ MONSTRUM	NEZNÁMÝ
POČET PRŮŠVIHŮ ZPŮSOBENÝCH 6.L	0
ZASTOUPENÍ HOMO ERECTUS MEZI STUDENTY	0–5 %
PRŮMĚRNÝ ÚHEL SKLONU HLAVY PŘI VÝBĚRU VYVOLANÉHO UČITELEM	$-\pi/2$
POČET PŘÍKLADŮ S VÝPOČTEM VLHKOSTI VZDUCHU V JIHOSOMÁLSKÝCH NÍŽINÁCH	32

Cíle a předpovědi na příští rok: výměnný pobyt s tučňáky na Antarktidě, zakoupení dvou nových použitých míčů na bazoši, počet ubrousků na wc zakoupených na příští rok: 15, parlament plánuje udělat veřejnou sbírku na eskalátory a vířivky do šaten na tv, exkurze na naturalistickou pláž v Turecku s Procházkou a Menclem

Matěj Lacko,
Matěj Homola 7.L

9 MĚSÍCŮ V NĚMECKU

MARKÉT FEGOVÁ O SVÉM ŠKOLNÍM ROCE V NĚMECKU

Představte si, že vejdete do školní knihovny, pozdravíte paní knihovnici a sednete si k jednomu ze stolů. Vyndáte si učebnici a otevřete ji. Mžouráte na směsici slov na stránce, ale mozek to nepřekládá. Jste vyčerpaní po celém dni německé výuky a už nechcete dělat nic. Položíte si hlavu do učebnice a zavřete oči. Řeknete si, co všechno jste dnes už zvládli, a oslavíte své každodenní malé vítězství – vyučování jste dneska přežili, jupí! Dodá vám to sílu a začnete znovu překládat. Teď to už dává smysl, jenže co znamená tohle slovo..? Překladač Seznam vám poradí a už chápete první větu. To je další úspěch.

Ptáte se, jak takový obyčejný školní den v Německu vypadá? Povyprávím vám své zkušenosti a svůj názor na porovnání s českými školami.

Nejprve se do školy musím dostat. V 7:00 vyrážím a jdu na zastávku. Školní autobus má naplánovaný odjezd v 7:10, ale doopravdy přijíždí v rozsahu 10 minut – dřív nebo později podle toho, který řidič daný den řídí. Mě a ostatní školáky vozí tři různí řidiči, a tak se někdy stane, že na zastávce čekám a mrznu jako rampouch. Jindy naopak dobíhám. Naštěstí jsou ale páni řidiči hodní, a když nikdo nestojí na zastávce, zastaví přesně u mé běžící maličkosti. To pak musím zabrzdit, až to udělá černé pruhy na chodníku... Né, to se mi naštěstí nestalo. Co se mi ale přihodilo, byl běh s deštníkem. To ráno lilo jako z konve, a tak jsem musela utíkat s deštníkem nad hlavou. Jenže všichni víme, že deštník člověka při běhu brzdí. V důsledku toho jsem jím mávala nad hlavou, div jsem okolním domům neodřela omítky. Pan řidič se smál, stejně jako já sama, když jsem popadla dech. Protože zrovna tento pan řidič má většinou špatnou náladu a neusmívá se, moc mě potěšilo, že jsem ho svou nešikovností rozesmála. Rozesmát ho byl můj osobní úkol.

Jako další fyzická zkouška mě každé ráno čekají „schody do nepohody“. V minulém článku jsem je už zmínila (při spěchání na autobus po škole a jak z nich ostatní skáčou). Není jich přespříliš, spíš je to hezká ranní rozcvička, která každého zaručeně probere.

Když se dostanu do třídy, pozdravím spolužačky a sednu si na své místo. Denní výuka začne příchodem učitele, jaké to překvapení. Poté máme tři hodiny bez přestávky, dvacetiminutovou pauzu a znovu tři hodiny (načež výuka končí a žáci utíkají na autobus). Rozvrh hodin většinou vypadá stejně jako u nás (jen bez přestávek); jedna hodina, jeden předmět, druhá hodina, jiný předmět. Také ale máme dvouhodinovky, tedy dvě hodiny jednoho předmětu v kuse. (Podle toho, co jsem pochopila a vypožadovala, můžu soudit, že třída je rozdělená na tři díly podle zaměření.) V 9. třídě si žáci gymnázia v Neustadtu vybírají mezi jazykovým, vědeckým a hudebním zaměřením. Já jsem byla vhozena do systému, a tak mám každý týden dvouhodinovku chemie a fyziky. Oba dva předměty mám moc ráda, protože mám skvělé učitelky, které mě rády vyvolávají, a i když neodpovím úplně správně terminologicky, vždycky mě pochválí, což mi dodává sílu a chuť přihlásit se i příště. Vzhledem k našemu zaměření se od nás „očekává“, že se z nás stanou vědátory, ale v tomhle asi školu budu muset „zklamat“. Kvůli tomu, že se můj pohled na svět díky pobytu v Německu úplně změnil a překroutil do jiných podob, si nejsem stoprocentně jistá, co chci v budoucnu dělat za práci, ale vím, že chci dál studovat a že to bude něco s jazyky. Jazyky mě prostě fascinují.

Jako z křišťálové koule vám čtu myšlenky... Jistě si říkáte: „Co je to za nápad vybírat si zaměření v devítce? Vždyť to přece školáci odcházejí na jinou školu.“ Zaprvé, já mluvím na základě zkušeností z německého gymnázia. Zadruhé, v Německu mají úplně jiný školský systém, který je dosti komplikovaný, ale přesto se ho pokusím jednoduše a co nejlépe vysvětlit. **Grundschule** (základní škola) je v rozsahu 1. – 4. třídy. Pak následuje několik možností pro 5. – 10. třídu. **Mittelschule** (střední škola) a **Realschule** (reálka) jsou si podobné. Jejich rozdílem je to, že Mittelschule má nějaké obecné zaměření a Realschule by měla studenty připravit na možné navazující studium na gymnáziu. Pro nadané studenty jsou **gymnázia**, na kterých jsou studenti většinou od 5. až do 13. třídy, kdy stejně jako u nás odmaturují. Z Mittelschule a Realschule může člověk pokračovat ve studiu na Fachschule (odborná škola) nebo Berufsschule (učňák), a následně na příslušné Fach- nebo berufliche Oberschule (vyšší stupeň školy). Nejvyšší studium je univerzitní (Universität) nebo vysokoškolské (Hochschule, Fachhochschule). Povinná školní docházka trvá 9–10 let.

Výuka probíhá stejným způsobem jako v Česku, akorát samozřejmě v němčině. Přijde mi, že učitelé se hodiny snaží dělat čím dál zábavnější formou. Někdy se jim to povede, někdy méně. Vzpomínám si na začátek roku, kdy jsem dostala krásné cvičení z hudebky, a říkala jsem si, že opravdu vypadá zábavně a že bych ho moc ráda vypracovala, jenom kdybych rozuměla, co se po mně chce. Před nějakou dobou jsem přesně na tohle cvičení myslela a chtěla ho najít, ale samozřejmě, že když už mám šanci zadání porozumět, papír spadne do rýže. Nebo ho možná snědl Zoiss (pes mé hostitelské rodiny), co já vím. Testy se nepišou moc často. Ostatním výměnným studentům to vyhovuje, ale mně ne. Čím méně testů se píše, tím víc záleží na každé známce. A podle toho, co jsem vypožadovala, známky člověk získává čtyřmi způsoby – prezentací, zkoušením, Ex (malý, často neohlášený test) a Schulaufgabe (já si to překládám jako „čtvrtletka“). Ex nemám ráda, jelikož mě vždy znervózňuje, když se nemůžu na test připravit. Ale na druhou stranu tam jsou často otázky, na které člověk dokáže odpovědět selským rozumem, a pokud dává při výuce alespoň trochu pozor.

Dvě věci, které mi v německé škole ale opravdu chybí, jsou školní obědy a šatní skříňky. Ano, je pravda, že obě služby jsou ve škole k mání... Ale za jakou cenu? V Německu není zvykem, že se žáci naobědvají ve škole. Všichni se nahnou do autobusu a jedou domů, kde jim (většinou) maminka připraví oběd (to velice respektuji, protože opravdu mají tak flexibilní práci, anebo jak jinak ten oběd zařídí?). Oběd ve škole stojí docela velký peníz a ještě k tomu člověk potřebuje speciální čip, při jehož vyřizování se cítí jako při honbě za pokladem (není tak snadné ho získat). Ale ta hlavní nevýhoda je, že autobusy odjíždějí většinou hned po konci vyučování, a pak třeba 2 hodiny nic nejede. A kvůli školnímu jídlu se očividně nikomu nevyplácí zůstat ve škole o tolik déle. Školní skříňky jsou v hlavní chodbě, ale zaprvé je jich na počet studentů neúměrně málo, a za druhé si je člověk musí zarezervovat u firmy, která ani nepatří ke škole, za opravdu nehorázný peníz. Nebo alespoň mně to tak přijde, protože my dostáváme skříňky přidělené. Už si nikdy nebudu stěžovat na to, že s někým musím skříňku sdílet, to ode mě byla velká hloupost. Naopak to budu brát jako luxus. Hlavně po tom, co jsem školou musela vláčet zimní kabát i kulicha, a šála mi pořád a znovu vyklouzávala z rukávu, až jsem se tolikrát lekla, že jsem ji doopravdy ztratila. Naštěstí pro mě na mě často někdo zahulákal „Dein Schal!“ (tvoje šála), a tak jsem se otočila, sebrala svoji smutnou šálu z loužičky roztátého sněhu a poděkovala danému udatnému záchránci.

Toto už opakuji z mého minulého článku, ale učitelé jsou stále moc milí a nápomocní. Nejvíce jsem si oblíbila paní učitelku chemie, matiky, hudebky, fyziky, biologie a angličtiny. (Předmět na to nemá vliv, záleží čistě jenom na těch skvělých ženách.) Nikdo po mně nechtějte porovnání mých českých a německých učitelů. To nemá cenu řešit. Stejně jako když se mě můj německý kamarád zeptal, jestli se mi líbí víc Gymnázium v Neustadtu nebo Gymnázium Ludka Pika. Na to mám jasnou odpověď, ale nejsem schopná to porovnávat. Pikáče se za ty roky stal mým druhým domovem a cítím se tam prostě dobře (jenom ne při písémkách). Gymnázium v Neustadtu má absolutně úžasnou knihovnu, která mi bude velmi chybět, a celá škola je moderní a má taky příjemné prostředí, ale oproti našemu gymnáziu ve všech ohledech prostě nemá šanci.

Druhou polovinu článku bych chtěla věnovat všem mým vtipným historkám (nedorozumění, moje chyby, atd.), kterým já říkám „nepovedené záběry“. Pokud dnes prostě není váš den, doufám, že vám dokážu vykouzlit úsměv na tváři. To si taky zadávám jako osobní cíl. Povím vám o čtyřech momentech, které by někomu mohly připadat trapné, ale mně se zdají vtipné. Jedna moje skvělá kamarádka mi řekla, že když to jako trapas brát nebudu, trapas to nebude. (Za tuhle radu jí děkuji, pomohla mi nahlížet na věci jinak.)

První historka se stala v zimě. Roční období v tomto příběhu hraje velkou roli. Byla zima, sněžilo a mrzlo. Ráno na cestě na autobus jsem byla zadržena mocnými přírodními silami – branka byla zamrzlá a nešla otevřít. Šla jsem požádat Birgitt (moji hostitelskou mamku) o pomoc, která se smíchem přišla. Jenže ten jí rychle přešel, když s brankou taky lomcovala ze strany na stranu, a ona nic. Pořád si chtěla hrát na rampouch, anebo možná na Olafa..? Samozřejmě, že jsem do školy musela, a tak jsem začala po šprušlích šplhat. Ale nebyl to žádný šprým, protože všechno klouzalo. Birgitt mě přidržovala zezadu, abych „nehopala“ na záda. Jenomže kdo mě drží zepředu a chrání mě před pádem na obličej? O slovo se přihlásila tenká vrstva sněhu na příjezdové cestě. A tak jsem lezla výš a výš, přehodila jednu nožku a zpanikařila. Birgitt mě podepřela, a tak jsem přehodila i druhou nohu, odrazila se a neladně odskočila a přistála na silnici. Ale byla jsem celá v jednom kuse, a tak jsem děkovala všem svým andílkům strážným. Birgitt mi přes plot přehodila batoh, a to už jsme se situaci společně smály. Bylo to k popukání.

Druhá historka se stala ve škole na hodině matematiky. Matika je předmět, který mi v Německu jde dost dobře, a tak se často hlásím. Někdy i tak často, že se na mě paní učitelka usměje a vyvolá někoho dalšího, i když ten se zrovna nehlásil. A toto jedno odpoledne (pamatuji si, že to bylo ke konci dne a že se blížily prázdniny) jsem udělala chybu jako nikdy předtím. Probírali jsme převody úhlů ze stupňů na radiány a naopak. Přihlásím se na vypočítání příkladu, paní učitelka mě vyvolá a já říkám (cituji): „Es ist gleich X jedna minus π .“ (Rovná se to X jedna minus π .) Paní učitelka se zatváří zmateně a poprosí mě, abych to zopakovala. „Ach jó, zase jsem mluvila moc potichu,“ myslím si. Zopakuji stejnou větu. Paní učitelka stále nerozumí, ale nevzdává to se mnou. Zopakuji to ještě jednou, a tentokrát mi paní učitelka naznačí, že nerozumí tomu X-něčemu. Ahaa, konečně mi to dojde. Já říkám X jedna a né X eins (jedna německy!)? Začnu se smát a vysvětlím, že to říkám česky, a celá třída i s paní učitelkou vybuchnou smíchy. Mě to tak potěšilo, že se tomu fakticky celá třída upřímně zasmála. A paní učitelka dodala, že teď alespoň ví, jak se řekne „eins“ česky. To je tak milé.

Můj třetí příběh se stal na cestě vlakem z Plzně zpátky do Německa. Na hlavním nádraží nastoupím a Bavorským expresem směr München jedu do Schwandorfu, kde přestupuji na meziměstský spoj. První zastávka za hranicí je ve městě Furth im Wald a do této zastávky si vždy musím koupit lístek (v Německu mi platí Deutschlandticket). Byla to moje chyba, že jsme na nádraží dorazili bez předstihu a museli jsme rychle shánět lístek do Furth im Waldu, do FURTH IM WALD. Nakonec jsem stejně s rodinou ještě chvíli čekala před vagónem, protože kvůli vytíženosti museli další připojit. Alespoň jsme se stihli dobře rozloučit. Když nastoupím, ani si málem nesesdnu, jak přeplněný ten vlak je. Naštěstí přece jenom jedno osamělé místečko najdu, ale celou cestu jsem jako na trní – na chodbě dvě slečny sedí a furt se tam někdo kolem nich tlačí. Vadí mi to a vyvádí mě to z klidu, protože mě mrzí, že taky nemají místo. Přejedeme hranici a začnu si balit věci. Mám za to, že musím vystoupit ve Furthu. A taky že tam vystoupím. Něco mi říká, že tam nejsem dobře, a tak otevírám aplikaci a koukám se, jestli tady opravdu vystoupit mám, nebo ne. Nemám tam vystoupit, jenomže vlak už se rozjíždí. (Teď přijde ta vtipná část, musím se smát sama sobě.) Moje reakce? Začnu nabíhat k otevřeným dveřím po paní průvodčí a vyřvávám na lesy „Stooooop!“. Ještě že se mi po třech krocích rozsvítilo a došlo mi, že nejsem běžecký šampion žampión, který by byl schopen skočit do vlaku, ani královna světa, kvůli které by vlak zabrzdil, a tak se okamžitě zastavím. Kouknu se vpravo a vidím tam nějakého pána v brejličkách, o kterém jsem přesvědčená, že mě soudí pohledem, i když jeho oči nemůžu vidět. Ignoruji jeho negativní energii a otočím se k němu zády. Spatřím tím skupinku Němců, která všechno sledovala. A tak řeknu: „Ich bin so blöd.“ (Jsem to ale blboun.) Mile mě překvapí, že automaticky mluvím německy. Vysvětlím jim svou situaci a ptám se, jestli do Schwandorfu není nějaké jiné spojení. Oni na to, že bohužel ne, že se tam může člověk dostat jenom vlakem (další Bavorský expres jel za dvě hodiny). Byli tak milí a moc mi pomohli. Nechtěla jsem přijmout, že tam zkejsnu na dvě hodiny, a tak hledám a hledám a najdu spojení Furth im Wald – Schwandorf. Další vlak přijíždí za půl hodiny. Ufff, to je moje záchrana! Při čekání zavolám domů a poté také Birgitt a Wolfgangovi (mému hostitelskému tátovi), abych je informovala, že přijedu trochu později. Nakonec se nic tragického nestalo, jenom jsem se o trochu opozdila a s hrůzou v očích se poučila, že spojem do Německa v neděli v 15:11 už nepojedu, nikdy víc. Naopak jsem získala krásný výhled na panoramata, kterých si člověk všimne jenom při pomalejší jízdě (né při rychlosti expresu).

Poslední vtipná historka se stala teď nedávno. Jedna moje spolužačka mi řekla, že jde odevzdat úkol paní učitelce, a šla. Já se stavila ve třídě, kde jsem si odložila věci. Následně jsem vyšla na chodbu a spolužačka tam už byla, a tak jsem se jí zeptala: „Hast du es gut aufgegeben?“ Ona na mě vytřeštila oči, a tak jsem upřesnila, že jsem myslela ten úkol. Ona se začala smát a vysvětlila mi, že odevzdat je abgeben a aufgeben znamená něco vzdát. Takže já jsem se jí zeptala, jestli ten úkol dobře vzdala. Hahaha, taky jsem se začala smát. Takový malý rozdíl ve slově a takhle to změní význam. V němčině je to také docela časté, protože se tam hojně využívají předpony. Kolik podobných chyb jsem už asi udělala? Často sama svoje chyby slyším a jsem schopná se opravit, ale co na začátku? To jsem ještě žádnou „sebekontrolu“ neměla a plácala jsem to všechno páté přes deváté. Škoda, že mě nenapadlo si kousek mého mluvení nahrát, abych slyšela svůj posun. Já jsem si ho vědoma a věřím, že jsem se opravdu zlepšila, ale každopádně by to bylo zajímavé.

Jak bych celkově popsala tento pobyt v zahraničí? Lehce, třemi slovy: *šílenost, překonat, zážitky*. Když to přetvořím do věty, vznikne toto: Když přežiju šílenost skutečnosti, že tu opravdu žiji, překonám všechny strasti a smutky po domově, získám spoustu krásných zážitků s hostitelskou rodinou a kamarády. Ale obecně se tu mám dobře. S hostitelskou rodinou jsme si pořád bližší. Máme spolu mnoho krásných vzpomínek a naučili mě pár užitečných věcí – například už vím, jak se podkroví obkládá dřevem, jak snadno vyndat třísku, jak improvizovat při vaření, a že se mám vždy nechat řídit svým Gefühl (pocitem).

V minulém článku jsem povídala o kulatých bavorských bramborových knedlicích a zajímalo mě, jestli by to chutnalo babičce nebo bráškově. Pokus byl uskutečněn; bavorské knedlíky pohořely u maminky. Řekla, že jsou moc matlavé a slizké jako slimák. Vařila jsem je já, a tak jsem jí přesvědčila, že moje podání asi nebude nejvěrohodnější a že někdy prostě musí ochutnat ty knedlíky, jaké dělá Birgitt. Další aktualizace – stýská se mi pořád víc a stalo se to jedním z mých problémů. Jsem tady už 9 měsíců. 9 měsíců bez každodenního opravdového kontaktu s rodinou. Moc mi tu chybí nejen moje rodina a zaplatť pánbůh za moderní technologie, protože kdybych si s maminkou nemohla napsat každé ráno a poslat jí srdíčko na dobrou noc, nezvládla bych to. Také každodenní pozdrav s kamarády mi tak schází. Když si s někým píšu a vidím, že jsou online, jsou mi jakoby blíž, ale zároveň taaak daleko. Můžeme si volat a vidět se navzájem, ale fyzický kontakt mi tak schází – já potřebuju objetí. Jedna věc, kterou mi řekla ta hodná paní knihovnice ze školy, mi opravdu otevřela oči. Zeptala se mě: „Kdybys nejela do Německa, váš vztah (můj + moje rodina, moji blízcí) by nebyl takový, že?“ V tu chvíli jsem si uvědomila, že má velikou pravdu a že i vzdálenost může být k něčemu dobrá. Jsme si teď vzácnější, a tak nám na nás více záleží a vážíme si sami sebe více. (Pokud se to takhle dá říct..?) Na druhou stranu, už zbývají jen dva měsíce, to je osm týdnů (ani né všechny prsty na rukou) a budu zase doma. A v žádném případě to nevzdám, to nechci. Vždycky, když mi je už fakt na nic a myslím na to, že bych mohla nasednout na další vlak, vzpomenu si na všechny ty milé komentáře a na všechnu tu podporu od mojí rodinky a přátel. To je vždy to, co mě zase postaví na nohy.

Děkuji moc všem těm, kteří mě drží nad vodou a podporují hlava nehlava. Nejvíce mi pomáháte na tomhle mém německém dobrodružství. Tenhle pobyt mi dá mnohem víc než jenom způsob dorozumívání se s místními „domorodci“. A toho si velmi, velmi, velmi vážím.

LOUČÍM SE. TSCHÜSSIE!
MARKÉTA FEGOVÁ, 8.L

UČITELÉ JAKO STUDENTI CO O NICH NEVÍTE?

Zapálená nástěnka, škola ve Španělsku, kamarád na stromě nebo vtipné básničky.
Přečtete si něco o studentských letech vašich kantorů, které dnes potkáváte za katedrami,
ale dříve seděli místo nás v lavicích.

PAN UČITEL ČESTMÍR KOUBA

Chtěl jste vždy být učitelem, a pokud ne, co jste chtěl dělat místo toho?

Ne, nechtěl jsem být učitelem, nikdy. Do 24 jsem nechtěl být učitelem a nikdy jsem nevěděl, čím chci být. Chvilku jsem chtěl být herec, ale pak jsem zjistil co to obnáší.

Jaký byl Váš nejméně oblíbený předmět?

Pracovní činnosti na základce, to byla hrůza, protože nenávidím nůžky a neumím šít, respektive umím si přišít knoflík. Ale měl jsem tam spolužačku Ukrajinku, která se mnou seděla v lavici, já jsem ji tahal třeba v češtině a vlastivědě a ona za mě dělala věci na pracovní činnosti

Patřil jste mezi populární skupiny ve škole, nebo jste byl spíš v pozadí se svými kamarády?

To se měnilo. Nejdřív jsem byl v pozadí, potom jsem chvilku byl s populární skupinou a pak na konci studia jsem moc tý škole nedával, takže jsem byl zase v pozadí se svými přáteli.

Jaká pro Vás byla maturita? Byl jste ve stresu?

Ve stresu jsem byl velkým, ale maturita pro mě byla nečekaně příjemná, protože jsem si vytáhl nejlepší otázku, jakou jsem si mohl vytáhnout.

Jakou hudbu jste poslouchal?

Swing, a pořád poslouchám.

Kdybyste si měl vzpomenout na nějaký slang, který jste používal, co byste řekl?

Říkali jsme hodně často: „Ty jsi asi malá,“ a potom, když něco bylo velký, tak jsme říkali, že to je malý. A taky jsme měli spolužáka, který měl rodiče z Plzně-jihu a ten hrozně dával na konec mužských dlouhé í, takže jsme říkali že jsou „klucí, kancí, šílencí“ a takhle jsme to protahovali. Ještě jsme říkali, že je něco střední. Když to nebylo dobré, ale spíš špatné, tak jsme říkali že je to střední. A když něco bylo vyloženě špatné, tak jsme říkali, že je to podstřední. To byla taková naše třídní mluva. Ještě jsme hodně používali zdvořilinky. Třeba u příjmení: spolužáci Hájek, Zemančík byli Háječek, Zemánek... třídní jsme mezi sebou říkali Kačenka. Co se týče trochu vulgárnějších slov, používali jsme slova jako lofas, štencí nebo lunda/lundička. Ještě si vzpomínám, že jsme pokaždé, když někdo dostal špatnou známku, zpívali „Such a perfect day“.

Máte nějaké vtipné a nezapomenutelné zážitky ze školních let?

No mám, ale nemůžu je publikovat ve školním časopise. Na školním výletě jsme hledali spolužáka hrozně dlouho, když jsme měli odjíždět. Asi dvě hodiny jsme ho hledali a teprve, když jsme řekli, že budeme volat policajty tak slezl ze stromu, on tam dvě hodiny seděl na stromě a smál se nám, že ho hledáme. Ale tím nechci dávat návod nikomu :)

Máte v životě někoho, ke komu vzhlížíte?

Jo, ježíš, spousty lidí. Každý den někdo jiný. Jinak samozřejmě ke svým rodičům.

Měl jste od malička vztah k předmětu, který učíte (dějepis, zeměpis)?

Jo, určitě, už od školky. Zemák a k dějáku vlastně taky. Mám to rád.

Když jste studoval, byla situace, kdy jste si řekl, že byste styl nebo způsob výuky chtěl udělat jinak, nebo naopak stejně?

Jojojojojo, třeba že by neměl být jenom místopis a dějepis by neměla být jenom čísla a jména. Ale zase tím nechci osočovat paní učitelku Hodaňovou. Ta to neměla zas tolik. Šla hodně po souvislostech, ale pak v tom testu bylo hodně čísel a jmen a mně se to špatně pamatuje.

Učili Vás někteří učitelé, kteří tu pořád jsou?

Jojo, paní Hodaňová mě měla, na výtvarku paní Kielbergerová, ale z toho jsem rychle utekl, protože jsem nešikovný. A potom na semináře pana Stočka na kulturní antropologii a paní Maříkovou na ruštinu.

Proč jste se rozhodl, že sem půjdete učit?

Já jsem to měl jednodušší, protože já jsem učil jinde, takže jsem přišel až 11 let od maturity a tím pádem už tu nebyl skoro nikdo, kdo mě učil. Protože, sice tu spoustu těchto učitelů bylo za mě, ale neučili mě. Na angličtinu už tu není paní Viktorová, moje třídní už tu není, můj matikář a fyzikář tu taky neučí, takže já jsem to měl jednoduchý, protože jsme se znali, ale neznali. Já jsem si našel holku v Plzni, takže jsme se sestěhovali po covidu, a abych mohl být v Plzni, tak jsem si tady potřeboval najít práci. Tak jsem se vrátil zpátky. Ale měl jsem tenhle gympl jako první prioritu, protože tahle škola byla dobrá za studenta, a myslím si, že teď je ještě lepší.

PAN UČITEL ZBYŠEK HODAŇ

Chtěl jste vždy být učitelem, a pokud ne, co jste chtěl dělat místo toho?

Nikdy jsem nechtěl být učitelem. Chtěl jsem mít kavárnu nebo bar a pak jsem chvíli chtěl být v armádě a jinak jsem dlouho nevěděl, co bych chtěl dělat. To učení na mě tak nějak zbylo.

Jaký byl Váš nejméně oblíbený předmět?

Já jich měl víc, němčina, matika, chemie, fyzika, ale nejvíc ta němčina.

Patřil jste mezi populární skupiny ve škole, nebo jste byl spíš v pozadí se svými kamarády?

Spíš asi jako trošku mimo. Že bych tam měl nějaký nejlepší kámoše, to asi ne, spíš jsem byl hozený trochu mimo.

Jaká pro Vás byla maturita? Byl jste ve stresu?

Jo. Byla těžká. Učil jsem se intenzivně jenom o svaťáku a až na češtinu to bylo v pohodě.

Jakou hudbu jste poslouchal?

No Michal David to nebyl. Skupina Lucie, Wanastowi Vjegy a The Offspring, to je asi všechno, co mě napadá.

Kdybyste si měl vzpomenout na nějaký slang, který jste používal, co byste řekl?

Na gymplu jsme říkali: „To je fakt hustý, to je cool, jdeme pařit, musí to bejt odvaz.“

Máte nějaké vtipné a nezapomenutelné zážitky ze školních let?

No jéje. Tady u nás na škole jsem omylem zapomněl vypnout plyn v laborce chemie a paní učitelka na chemii mi přišla hrozně vynadat, protože to začalo po škole smrdět plynem. Teď už to naštěstí udělat nejde... Třikrát jsme vysklili okno pukem ve třídě, když jsme hráli hokej, holt špatný brankář no. Dostal jsem tuším ředitelskou důtku, protože jsem učiteli na hudebku schovával zpěvníky během jeho klavírního vystoupení. A hrál opravdu skvěle. A pak jsme se spolužákem dostali napomenutí třídního učitele za to, že jsme při rvačce před biologií zlomili kytku. To bylo v pohodě, ale my jsme to ještě chtěli zatlouct tím, že jsme tu kytku olepili dokola lepenkou a paní učitelce to vadilo. Nic z toho bych už znovu neudělal, byly to fakt hlouposti.

Kdybyste se mohl potkat s kýmkoli, mrtvým i živým, kdo by to byl?

Já bych chtěl Tomáše Baťu. To mám dlouho v to-do listu, že si o něm chci zjistit daleko víc informací. Já jsem byl u něj ve vile při společenské akci. Podávalo se kompletní menu, které servírovali během svatby dcery Tomáše Bati. Nezapomenutelný zážitek! Na jeho dobu byl fakt hustej. A pak asi pan Masaryk a pan Štefánik.

Měl jste od malička vztah k předmětu, který učíte (dějepis a ZSV)?

Jo, ty jsem na gymplu zvládal a bavily mě, takže jo, děják a ZSV byly super.

Když jste studoval, byla situace, kdy jste si řekl, že byste styl nebo způsob výuky chtěl udělat jinak, nebo naopak stejně?

Když jsem byl student, tak mi bylo jedno, jak nás učitelé učili. Spíš mi vadilo, že někdy se v těch hodinách cítíš nekomfortně, nebo se i bojíš. Klidně ať učí, jak chce, já jsem byl rád za tu různorodost, ale když jsme se u němčinářky fakt báli, to bylo prostě špatně. Pak, když jsem začal učit, jsem chtěl, aby se v hodinách nikdo nebál a cítil se v pohodě.

Jaké to bylo mít na škole mámu?

Peklíčko, jak jinak :-). Kdo by chtěl mít mámu na škole, když studuje, že jo. Když jsem chtěl prohánět holky a být puberták, tak mám za zadkem mámu. Když jsem si chtěl ve čtvrtáku přispat, tak už mi volala, kde jsem. Všechno věděla. Zatlouct známku? Nemožné. No není to příjemné, nikomu bych to nepřál. A myslím si, že na základce je to ještě horší. Rozhodně bych to nechtěl zažít znova.

Proč jste se rozhodl, že sem půjdete učit?

Škola potřebovala akutní záskok, i když jsem si už pomalu zařizoval budoucí kariéru ve fyziocentru. Ačkoliv jsem několik let učil, práce na naší škole je úplně něco jiného než jsem doposud zažil. Studenti, kolegové, vedení, kuchařky, paní vrátné. Všechno si to sedlo a já bych už neměnil.

PAN UČITEL MARCOS

¿Siempre quisiste ser profesor? Y si no, ¿qué querías hacer en su lugar?

Chtěl jste vždy být učitelem, a pokud ne, co jste chtěl dělat místo toho?

No, no quería ser profesor, quería ser investigador en la universidad. Porque estudié e hice el doctorado. Y luego estuve un poco en investigación, pero cambié a profesor.

Ne, nechtěl jsem být učitelem, chtěl jsem být výzkumníkem na univerzitě. Studoval jsem a pak jsem si udělal doktorát. Pak jsem byl chvíli ve výzkumu, ale později jsem přešel na učitelství.

¿Qué asignatura en la escuela no te gusta?

Jaký byl Váš nejméně oblíbený předmět?

En la escuela, matemáticas. Así que me las gustado, pero me resultaba difícil. No entendía muchas cosas. Siempre me gustó pero me sentaba complicado. Las lenguas también, yo estudié francés en el instituto pero las matemáticas afrontaba difícil.

Ve škole – matematika. Líbila se mi, ale připadala mi těžká. Nerozuměl jsem mnoha věcem. Vždycky se mi líbila, ale byla pro mě komplikovaná. Jazyky taky, studoval jsem na škole francouzštinu, ale s matematikou jsem to měl těžké.

¿Haces como „maturita“ en español o algo como eso?

Máte ve Španělsku něco jako maturitu?

¿Cómo lo que haces aquí? Sí, hay exámenes al final que son como maturita, pero no es maturita. Se llaman exámenes de EBAU, que son exámenes de acceso a la universidad. No hay maturita oral, solo escrito.

Něco jako děláte tady? Ano, máme závěrečné zkoušky, ale není to maturita. Jmenují se Testy EBAU, což jsou testy pro přijetí na univerzitu. To ale není slovní, jen psané.

¿Y lo hiciste bien?

A vedl jste si dobře?

Las matemáticas fueron un poco a probe, pero sí, sí, el estrés siempre está ahí.

Matematika byla docela obtížná, ale jo. Stres je vždy přítomen.

¿Qué música estabas escuchando?

Jakou hudbu jste poslouchal?

Estilo, rock. Y ahora escucho rock también.

Styl, rock. A doted' poslouchám rock.

¿Utilizáis algo como slang?

Používal jste nějaký slang?

Bueno, en mi ciudad, en Avilés, decíamos a veces “manteca”, pero nosotros decimos manteca para decir que algo estaba muy bien. Entonces, por ejemplo, el examen fue manteca. La gente joven todavía lo suele decir. Es una palabra muy, muy, muy loca.

V mém městě, v Avilés, občas říkáme manteca (máslo) pro vyjádření něčeho, co je velmi dobré. Například, ta zkouška byla máslo. Dnešní mládež to obvykle ještě říká. Je to velmi bláznivé slovo.

¿Si tienes alguna persona que es para ti como un ídolo?

Máte ve svém životě někoho ke komu vzhlížíte?

No, no creo mucho en esas cosas. Me gustaría ser como era mi abuelo. Sí. Mi abuelo trabajó en una fábrica en Avilés. Era una persona muy, muy trabajadora. Me gustaría ser como él.

Ne, moc na tyhle věci nemyslím. Rád bych byl jako můj dědeček. Můj dědeček pracoval v továrně v Avilés. Byl velmi, velmi pracovitý. Chtěl bych být jako on.

Cuando eras pequeño, ¿te gustaban las materias que enseñabas?

Když jste byl mladší, měl jste rád předměty které učíte? (Matematika, Fyzika, Chemie)

Química más que física. Y la educación física siempre me gusta. Me gustan los deportes. Sí, química e... Historia, historia me ha gustado mucho en el instituto, sí. Yo soy profesor de Física y Química. Lo que pasa es que aquí tengo que dar Matemáticas. Pero a mí me gusta, sí. Las cosas cambian, y a mí Matemáticas en el instituto me resultaban difíciles. Pero con el tiempo, cuando estudié en la universidad, que había Matemáticas, ahí ya me empezaron a gustar, porque no mezclaba mucho con la Física y con la Química. Y entonces... que yo hice un máster de Química, pero que tiene Física, y tiene Matemáticas, y tiene ordenadores. Ya, ahí todo junto, ahí empecé a apreciar de verdad si no gustas.

Chemii víc než fyziku. A taky tělocvik jsem měl vždycky rád. Mám rád sporty. Ano, chemie a... Dějepis, dějepis jsem měl ve škole velmi rád. Jsem profesor fyziky a chemie. Jde o to, že tady musím učit matematiku. Teď už ji mám rád, věci se mění a matematika mi přišla ve škole těžká, ale postupem času, když jsem studoval vysokou školu, kde byla matematika, tak se mi to začalo líbit, protože se to moc nemíchalo s fyzikou a chemií a pak... Udělal jsem magistra z chemie, ale má to fyziku a matematiku a je tam i informatika. Všechno dohromady. Tehdy jsem si toho začal opravdu vážit a mít to rád.

¿Cuáles son las diferencias entre la escuela en la República Checa y en España?

Jaké jsou rozdíly mezi školou tady v České republice a ve Španělsku?

Los alumnos, mucho más tranquilos aquí y más respeto al profesor. Para mí, esa es la diferencia más grande. Pero al final, los chicos son chicos en todos los sitios del mundo. Y 16 años aquí son 16 años en cual sitio. El sistema también, la maturita, no tenemos maturita allí.

Studenti. Jsou mnohem klidnější a mají mnohem větší respekt k učitelům. Pro mě je tenhle rozdíl obrovský. Ale nakonec, děti jsou děti a šestnáctiletí jsou šestnáctiletí. Také systém. Maturity, jak jsem zmiňoval, u nás jako takové nemáme.

PAN UČITEL PETR BERGL

Chtěl jste být vždy učitelem? Pokud ne, co jste chtěl dělat místo toho?

Nechtěl jsem vždycky být učitelem. Chtěl jsem být pošťákem nebo bankéřem, ale stát se učitelem pak nějak vyplynulo z mých tehdejších zájmů jako nejsnazší možnost pro nalezení zaměstnání.

Jaký byl Váš nejméně oblíbený předmět?

Rozhodně biologie.

Patřil jsem mezi populární skupiny ve škole, nebo jste byl radši spíše v pozadí se svými kamarády?

Mezi populární skupiny jsem určitě nepatřil. Byl jsem spíše introvertní.

Jaká pro Vás byla maturita? Byl jste ve stresu?

Nebyl jsem ve stresu. Maturita pro mě byla jedna z nejlehčích zkoušek, které jsem zažil.

Jakou hudbu jste poslouchal během školních let?

Hudba, kterou jsem poslouchal byla velice rozmanitá. Většinou jsem nacházel nové písničky tím, že jsem zaslechl jistou skladbu, která se mi líbila, v nějakém filmu. Poté jsem si ji stáhnul a poslouchal jsem ji neustále dokola. Zase jsem ale neměl úplně vybraný žánr, který mě zajímal.

Máte nějaké vtipné a nezapomenutelné zážitky ze školních let?

U nás na škole se vždy jednou ročně pořádala filmová noc, kdy se všichni sešli ve škole, přespali tam a dívali se na filmy s nějakým jednotícím tématem. Až na to, že samozřejmě většina lidí filmy nesledovala. Nechávali jsme si spacáky v aule a pak jsme tak různě pendlovali po škole, hráli jsme poker nebo něco jiného. To byly určitě pěkné a nezapomenutelné akce.

Měl se od malička vztah k předmětu, který učíte?

To nejspíš ano, tak nakonec jsem se k té češtině dostal. Četl jsem od malička takže tam ano.

Když jste studoval, nastala situace, kdy jste si řekl, že byste chtěl styl nebo způsob výuky udělat jinak, nebo naopak stejně?

Já jsem si nebyl od začátku jistý tím učitelským povoláním, takže jsem si to nejspíš takhle úplně, během mých studentských let, neuvědomoval. Když si ale zrovna vzpomenu na češtinu, tak ta byla učená tím teoreticky nejhorším způsobem, kterým to jde. Vyučující odvykládali poznámky, pak jsme si to zapsali, nabíflovali jsme se to a poté se to akorát ověřovalo při zkoušení nebo při testech. To mi ovšem jako studentovi vůbec nevadilo. Mě v podstatě zajímaly ty informace. Rád jsem si zapisoval a pamatoval. Já bych to udělal jinak a snažím se to dělat jinak, ale zároveň mně osobně ten styl výuky nevadil, spíš mi to dělalo problémy u předmětů, které mě nebavily. Nemůžu ale říct, že tam bylo něco, co bych vyloženě odmítal. Akorát tedy na základní škole jsme měli učitele, kteří opravdu nadávali studentům, a to se domnívám, že není úplně v pořádku.

PAN UČITEL JOSEF NĚMEC

Chtěl jste být vždy učitelem? Pokud ne, co jste chtěl dělat místo toho?

Učitelem jsem chtěl být vždy. Dokonce bych řekl, že jsem si to přál už na prvním stupni základní školy. Jediné, co se změnilo, bylo, že ne zeměpisu a společenských věd, ale češtiny a dějepisu.

Z jakého důvodu jste se rozhodl, že nechcete učit český jazyk a dějepis?

Češtinu jsem nechtěl učit, protože jsem se bál toho, že si zprotivím literaturu, a to tím, že bych dával a opravoval slohové práce a zároveň bych se věnoval opravování diktátu a tak dále. To jsem si nepřál. Obával jsem se i toho, že mě kvůli tomu už nebude bavit ani číst. U dějepisu už ani nevím, jestli jsem se bál, že to bude složité na pochopení souvislostí, ale z těch různých okruhů v rámci studia na vysoké škole jsem dal spíš přednost zeměpisu, u kterého jsem se domníval, že najdu v atlase více věcí. I u toho jsem pak ale zjistil, že to není tak snadné.

Jaký byl Váš nejméně oblíbený předmět?

Můj nejméně oblíbený předmět byla fyzika. Už od druhého stupně základní školy, kdy jsem si neporozuměl s panem učitelem a pokračovalo to i na gymnáziu s tím, že paní učitelka vždy říkala, že fyzika je všude, a měla bohužel pravdu.

Patřil jste mezi populární skupiny ve škole, nebo jste byl radši v pozadí se svými kamarády?

Myslím, že jsem byl průměrný žák. Nebyl jsem v žádné VIP skupině ani v žádné vyloučené skupině. Zařadil bych se tak do středního proudu. Tam jsem byl spokojený.

Jaká pro Vás byla maturita? Byl jste ve stresu?

Pokoušel jsem se přesvědčit, že je to v podstatě běžná věc. Snažil jsem se o to, abych nedal najevo žádný stres, a o to, abych se jevil, že jsem úplně v pohodě. Přesně to mi pak někteří učitelé přišli říct na potítko. Dokonce se i ptali, jestli jsem předtím nepožil něco dobrého, že jsem tak klidný, až jim to přijde zvláštní. Já jsem si říkal, proč bych se měl zbytečně stresovat, a proto jsem se pokoušel o to se vůbec nestresovat. Docela se mi to i dařilo, i když byla středa odpoledne což je pro mě kritický den. Nakonec bych řekl, že to bylo docela v pohodě.

Jakou hudbu jste poslouchal?

Skoro všechno. Já měl vždycky rád rockovou a metalovou hudbu, občas nějaký pop, jak starou, tak novou hudbu. Moc jsem ale neměl rád rap. Ten jsem nikdy moc nemusel. Skutečně cokoliv od českých interpretů až po zahraniční.

Měl jste nějakého oblíbeného interpreta?

V té době jsme poslouchali například Simple Plan. Jinak jsme poslouchali kapely, které jsou známé doteď jako Queeny, ABBU, Nightwish, Avenged Sevenfold a Linkin Park.

Kdybyste si měl vzpomenout na nějaký slang, který se používal, co byste řekl?

Používalo se slovo hustý a cool. My jsme byli také era, kdy začínal Facebook, takže se určitě začalo i lajkovat.

Máte nějaké vtipné a nezapomenutelné zážitky ze školních let?

Těch je opravdu hodně. My jsme měli na střední škole skvělou třídu. Dospívali jsme, a tak těch zážitků byla spousta. Přemýšlím, který byl nejvýznamnější. Vzpomínám si na zážitek, který se mi teď vybavil. Byli jsme na prohlídce pivovaru místo chemie a nás chlapce napadlo si tajně natočit do několika pet lahví pivo. Potom jsme si je schovali na pánských záchodech a o polední pauze jsme tam často chodili požívat alkohol. Vlastně i během hodin dějepisu, které jsem měl rád. Nejsem si jistý jestli je to nejvtipnější zážitek, ale tenhle se mi teď vybavuje.

Máte v životě někoho ke komu vzhlížíte?

Ono se to hodně během dospívání a během života mění. Ve vašem věku jsem měl myslím 3 vzory. Prvním vzorem byl Arnošt Lustig, což je významný český autor židovského původu, který, ačkoli zažil ty hrůzy koncentračních a vyhlazovacích táborů, o tom dokázal vyprávět a usmívat se. Stále hýřil dobrou náladou. Vzorem je pro mne, protože jsem měl tu možnost ho vidět i naživo. To, co jsem na něm obdivoval, bylo to, že i když si zažil takové hrůzy, tak se nad to dokázal povznést a nějakým způsobem to předávat dál.

Druhá důležitá osoba pro mě byla moje prababička. Já jsem moc příbuzných staršího věku nezažil. Ona se dožila 93 let. Vždy byla taková otevřená ke všemu. I když si stěžovala, když venku pršelo, že prší, a když svítilo slunce, že je moc vedro, byla zároveň moc pracovitá a fajn osoba, která mi ukázala že mám být hodně otevřený, nebát se věcí, které neznám, a pracovat, protože práce nese koláče.

Třetím člověkem byla moje učitelka zeměpisu na základní škole, která mě přivedla k té líbivosti toho předmětu. Pak byla i moje uvádějící učitelka na základní škole, aniž by to sama tušila a doteď jsme přátelé. Také mě hlavně přivedla k četbě brazilského autora Paula Coelho a dala mi do života jeho významné dílo alchymistu.

Měl jste od malička vztah k předmětu, který učíte?

Ano, já jsem rád cestoval, takže k zeměpisu rozhodně. Moc rád jsem cestoval s rodiči a poté i s přáteli a to mi vydrželo až dodnes. Co se týká základů společenských věd, tak ty se promítají do všech předmětů, takže teoreticky ano, protože mám rád tematiku ekologie, lidských práv i multikulturní a mediální výchovu.

PANÍ UČITELKA VLADIMÍRA KARTÁKOVÁ

Chtěla jste vždy být učitelkou, a pokud ne, co jste chtěla dělat místo toho?

Tak já jsem z učitelské rodiny, takže mě ani nenapadlo že bych dělala něco jiného, i když jsem o tom měla trošku jiné představy, než jak to vypadá teď. Byli akorát dva drobné odskoky, že jsem uvažovala o žurnalistice a nebo o něčem ze stavařiny, ale to mně rozmluvili, když jsem byla na gymplu.

Jaký byl Váš nejméně oblíbený předmět?

Můj nejmín oblíbený předmět? Těžko říct, ale nejstrašnější byla matematika.

Patřila jste mezi populární skupiny ve škole, nebo jste byla spíš v pozadí se svými kamarády?

Těžko říct, ale spolužáci mě využívali docela hojně, protože jsem měla přehledný, kompletní a čitelný poznámky.

Jaká pro Vás byla maturita? Byla jste ve stresu?

No jestli jsem byla ve stresu, já jsem skoro umřela, maturita, to byla jedna velká hrůza, pamatuju si na maturitu z češtiny, já jsem si vytáhla otázku, a protože ty otázky byli jinak seřazený, než já jsem je měla napsaný, tak jsem vytáhla číslo, kouknu na to a říkám si: „poválečná poezie, tak to můžu jít domů,“ a až na potítku jsem zjistila, že je to současná česká próza, takže jsme si s paní předsedkyní poklábosili, co kdo čteme, a dostala jsem jedničku, ale teda byla to klika.

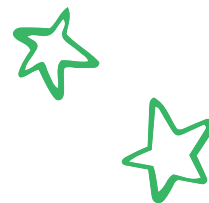
Jakou hudbu jste poslouchala?

Poslouchala jsem rádio a v něm to, co bylo, takže Olympici, Eláni, leccos, později jsem se dostala k folku a podobně, ale mě hudba nikdy nebrala do té míry, že bych nějak zoufale sháněla pokoutně dovezené nahrávky, to zase ne. A nebere mě to doteď, upřímně řečeno.

Kdybyste si měla vzpomenout na nějaký slang, který jste používala, co byste řekla?

Na slang si asi nevzpomenu ale pamatuju si básničku, ale ta je teda úplně pitomá: *dřevorubec stromy kácel, seknul se a vykrvácel, marně svírá pěstičky, nemá krevní destičky*. Ale vyloženě slang to není, ani nevím, kde jsem k té básničce přišla, ale přišla mi tak pitomoučká, že si ji pamatuju dodnes.

Máte nějaké vtipné a nezapomenutelné zážitky ze školních let?

Tak on to ošklivé člověk zapomene, takže si nepamatuju nic jinýho než vtipné a veselé zážitky. Pamatuju si, jak jsem seděla na potítku a chystala jsem se na angličtinu a bývalý pan ředitel, protože se ještě maturovalo v jiných místnostech, tak tam na nás dohlížel a zrovna se nezkoušelo, jenom jsem tam já seděla na potítku a on, aby nevyrušovali ti, co tam seděli jako publikum a čekali, co se bude dít, tak jim vyprávěl veselé zážitky a já jsem z té přípravy neměla vůbec nic, protože on tam dával k lepšímu takový perly, jako že chlapec si vytáhnul příklad a povídá: „No, je to, jsou to nějaký goniometrický funkce, je na to spousta vzorečků, no momentálně mě žádný napadá, no tak uvidím,“ a tak dále. Jo a taky si pamatuju, jak mě na lyžáku pan inženýr, co jsme ho měli na fyziku, zahrabal do závěje, ale až poté, co jsem mu já do té závěje zahrabala svačinu. No dělo se tu leccos.

Máte ve svém životě někoho, ke komu vzhlížíte?

Ke komu se tak dá vzhlížet, no k někomu inteligentnějšímu, to by problém nebyl, anebo k někomu vyššímu na centimetry, to problém je, takže že bych vyloženě k někomu vzhlížela, to se říct nedá, ale obecně obdivuju lidi, kteří to mají v hlavě srovnaný, kterým to pálí, kterým to naskakuje, vidí tam ty souvislosti, tak k těm vzhlížím, ale tak nějak hypoteticky.

Měla jste od malička vztah k předmětu, který učíte?

Odmalička jsem měla vztah k předmětu, který neučím, a to je čeština. Ta mě od základky bavila a šla jsem na ni kvůli jazyku, ne literatuře, a nikdy jsem ji neučila.

Když jste studovala, nastala situace, kdy jste si řekla, že byste chtěla styl nebo způsob výuky udělat jinak nebo naopak stejně?

No tak mě strašně vytáčelo, když někdo zkoušel stylem, že se otázka shodovala s nadpisem v sešitu, a někdo tam přišel odpapouškoval to a dostal jedničku bez ohledu na to, jestli tomu rozumí, nebo nerozumí. Na to jsem háklivá dodneška, co háklivá, já jsem na to alergická, já z toho běsním, jakmile začne někdo předvádět něco, co se navrčel, tak já po třetí větě začínám klást otázky. Ne že by mi to přidávalo na popularitě, to moc dobře vím, ale je to prostě tak.

MOC DĚKUJEME ZA ROZHOVORY!

Stella Szentiványi,
Hedvika Čechurová,
Matěj Reinwart 2.E

Profesní stáž na GLP

Víš, že u nás na škole můžeš jít na „praxi“? Že ne? Tak já tě s tím seznámím!
Mnoho žáků o tom neví, ale na naší škole existuje možnost zúčastnit se ve 3. ročníku vyššího gymnázia profesní stáže.

Co to taková profesní stáž je?

Studenti, kteří si chtějí vyzkoušet, jaké to je pracovat v určitém zaměstnání, si vyberou z nabídky firem a institucí, u kterých je možné profesní stáž absolvovat.

U nás na škole to zajišťuje pan učitel Stoček. Má u sebe seznam firem a institucí, u kterých již někdo ze studentů byl, a mít u nich profesní stáž není problém. Je však možné si vybrat i jinou organizaci. Já jsem si například profesní stáž domluvila na 15. základní škole v Plzni.

Co jsem k tomu potřebovala?

Stačilo si vyzvednout u pana učitele Stočka dohodu o provedení stáže, kterou podepsali obě dvě strany. Samozřejmě jsem se musela doučit zmeškané učivo a dopsat si všechny testy.

Jak to všechno probíhalo?

Vyzkoušela jsem si výuku v 5. ročníku na hodinách matematiky, českého jazyka, přírodovědy, informatiky a v 8. ročníku na hodinách chemie.

Na počátku stáže jsem byla obeznámena s povinnostmi učitele, třídního učitele a evidencí všech potřebných informací do Školy OnLine.

Co se týče výuky, pan učitel Mgr. Lukáš Strouhal, MBA, Ed. D. mě seznámil s moderními vyučovacími metodami. Na začátku hodiny se většinou opakovala látka z hodin minulých, v průběhu se přidala nová látka a na konci hodiny se opakovalo to, co se za danou hodinu žáci naučili.

Velice se mi líbilo zapojení do procvičování učiva aktivitu, která se vztahovala k danému datu. Jednou z takových aktivit bylo zdokonalení se v družích zájmen, ve které žáci podle klíčů zjistili tajenku, ze které se dozvěděli, že 18. 3. vydal František Palacký své dílo Dějiny národa českého v Čechách a na Moravě (viz obrázek).

Na hodinu matematiky jsem si v pátek 21. 3. připravila podobnou aktivitu. Po třídě jsem rozmístila lístečky s příklady. Po vypočtení každého příkladu, si ke mně přišli žáci pro klíč. Z daných klíčů vznikla tajenka, díky které zjistili, že 21. březen je mezinárodním dnem Downova syndromu.

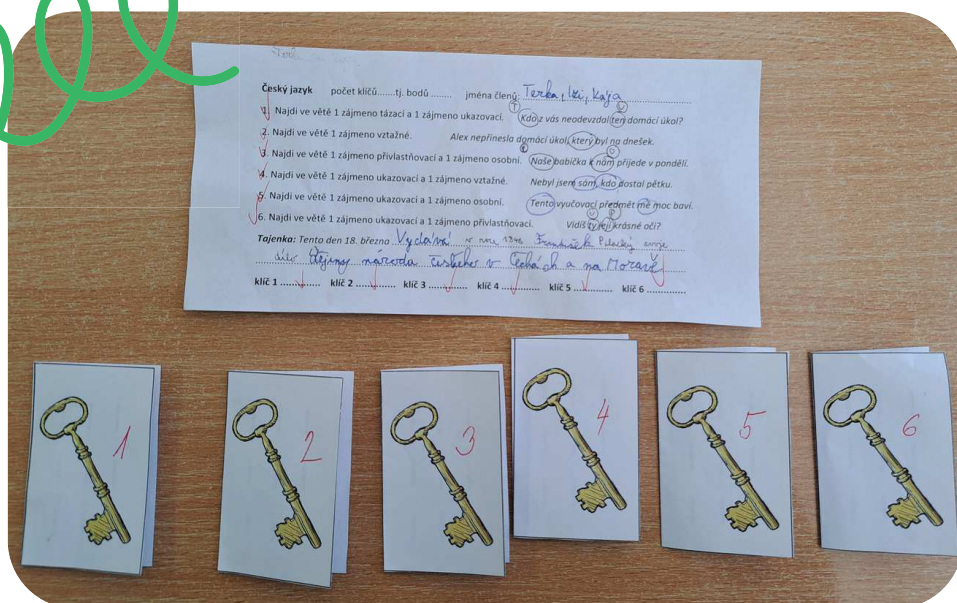
V hodinách přírodovědy jsme probírali kosterní soustavu. Aby byla výuka názornější a zábavnější, přizvala jsem si na pomoc kostlivce Bertíka.

Při jedné z hodin chemie jsem měla možnost vyzkoušet dvě žáčky z chemických prvků. Zvládly to skvěle. :)

Co jsem si ze stáže odnesla?

Zjistila jsem, co mě čeká, pokud se vydám cestou studia pedagogiky a rozhodně mě to neodradilo od toho, čemu se chci v životě věnovat.

Nakonec bych chtěla poděkovat všem, kteří mi tuto zkušenost umožnili. :)

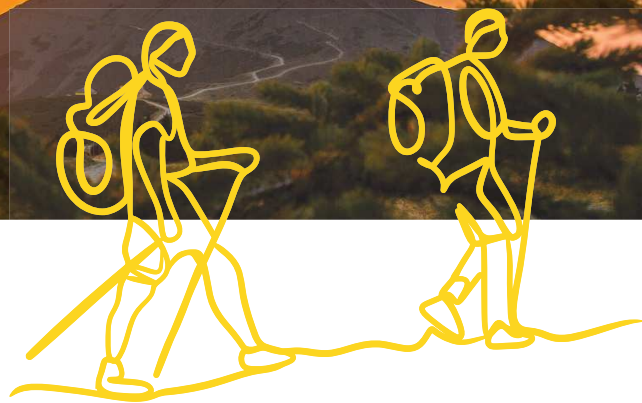
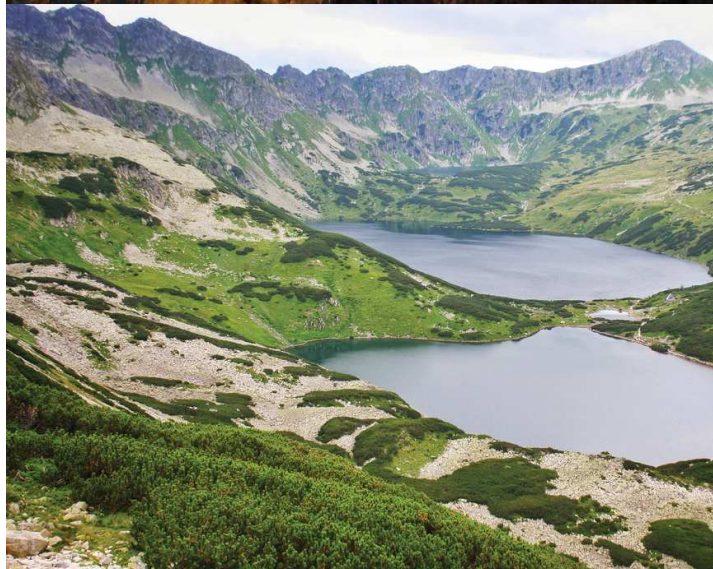
Nikola Spurná 4.B

ÚCHVATNÉ HORY NA DOSAH RUKY

Co plánuješ dělat přes prázdniny? Určitě odpočívat, od toho přece prázdniny jsou. Léto bude plné hudebních festivalů, táborů, úžasných dovolených a taky nicnedělání. Dva měsíce času dávají také skvělou příležitost k **hikům**, i těm vícedenním. Hike (nebo túra) může pro někoho znít děsivě – nepohodlí, hmyz, námaha a bolest celého těla. I když i tohle k hikům patří, jde hlavně o poznání nádherné přírody a o vystoupení z komfortní zóny. Užít si ho můžeš jak s partou a spoustou legrace, tak i sám, nebo spíše s novými přáteli které po cestě poznáš. Jestli tě tedy láká trochu digitálního detoxu, seznamování se s novými lidmi, a hlavně úchvatnost přírody, mám pro tebe pár tipů na méně i více náročné treky, u nás i v blízkém zahraničí.

Za letním dobrodružstvím nemusíš daleko. V naší zemi je krásných míst víc než dost, velehorami se sice chlubit nemůžeme, ale i naše menší pohoří jako **Šumava, Jeseníky, Krkonoše nebo Jizerky** mají hodně co nabídnout. Právě přechod dvou posledních zmiňovaných pohoří může posloužit jako příjemný vícedenní výlet. Tras je samozřejmě mnoho, ale jestli se ti nechce plánovat, vyzkoušej tuhle: začátek je ve vesnici Horní Malá Úpa a konec o 72 km dál ve vsi Josefův Důl. Cestou zabloudíš i do Polska a projdeš přes Sněžku, Smrk i Jizeru, čekají na tebe i kouzelná horská plesa Mały Staw a Wielki Staw, nemineš ani skryté vodopády a Sněžné jámy. Podle rychlosti ti trasa zabere 2 až 4 dny.

Když už jsme u Polska, nesmíme vynechat park Five Polish Ponds Valley. Nachází se na hranicích se Slovenskem ve Vysokých Tatrách. Dechberoucí horské hřebeny a hluboká rozkvetlá údolí jsou jen zlomek tohoto kusu horské divoké krajiny. Klenotem parku jsou bezpochyby smaragdová jezera, která tě dostanou hlavně při pohledu z okolních vrcholů. Z Krakova se sem dostaneš za tři a půl hodiny vlakem. Spojit to tedy s návštěvou Krakova i dalšími zajímavostmi v okolí se přímo nabízí.

ÚCHVATNÉ HORY NA DOSAH RUKY

Kromě Velkých Tater Slovensko překvapí i pohořím Velká Fatra. Nedosahuje sice takových výšek jako slovenské velehory, zato ukrývá jedinečnou krajinu. Rozsáhlé travnaté hřebeny, hluboké hvozdy a salaše v zelených údolích. Přechod hřebenovky vám zabere 3 až 4 dny po trase zhruba 50 kilometrů. Neopakovatelným zážitkem je přespání na salaších a překrásné západy a východy slunce v trochu pozapomenutém horském pokladu našich sousedů.

Jako jednodenní výlet skvěle poslouží třeba trek v rakouských Alpách na vrchol Rötelsstein, ležící nedaleko města Filzmoos. Hora ani okolí není nijak známá, díky čemuž se sem jen zřídka vydávají turisté. Svou krásou ale nijak nezaostává za oblíbenějšími destinacemi. O něco více času zabere výstup na jednu z nejjednodušších třítisícovek v **italských Dolomitech Piz Boè**. S chutí ji zvládneš za jeden den, část cesty se svezíš lanovkou a na konci je trochu náročnější stoupání, ale žádné vybavení není potřeba. Zdolání vrcholu ti nabídne výhledy na nejvyšší hory Dolomit i ledovce.

Nakonec tady mám jeden typ pro ty, kterým už bylo osmnáct a chtějí zkusit opravdovou výzvu. Jako každý rok i letos v létě proběhne mistrovství České republiky v autostopu. Princip je jednoduchý, soutěží dvojce, všichni účastníci se sejdou na určeném místě připraveni vyrazit na cestu kamkoliv. Oznámí se cílové místo, kam je třeba dostopovat, a všechny úkoly, které se cestou musí splnit. Vítězí tým, který nejrychleji dostopuje do cíle a zase zpátky na start a splní u toho všechny zadané úkoly. Stopuje se po celé Evropě, v jednom ročníku byl cílem Istanbul, jindy bylo nutné projet 10 památek UNESCO po celém Česku.

Tak co, trouseš si?

Fotbalová anketa

V tomto čísle časopisu Časopik jsme si pro Vás připravili fotbalovou anketu. V průběhu minulých týdnů jsme se zeptali celkem padesáti našich studentů na otázky typu „To nebo To“. Výsledky dopadli takto:

Kterého fotbalistu máte raději?

Messi nebo Ronaldo

Messi

Ronaldo

27 hlasů (54%)

GOAT

23 hlasů (46%)

Kterého fotbalistu máte raději?

Pelé nebo Maradona

Pelé

Maradona

15 hlasů (30%)

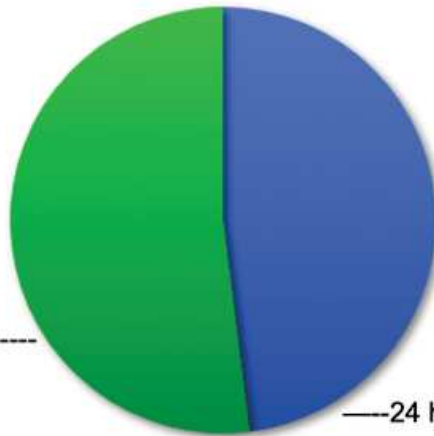
35 hlasů (70%)

Oblíbenější fotbalový klub?

Barcelona nebo Real Madrid?

Barcelona
Real Madrid

26 hlasů (52%)

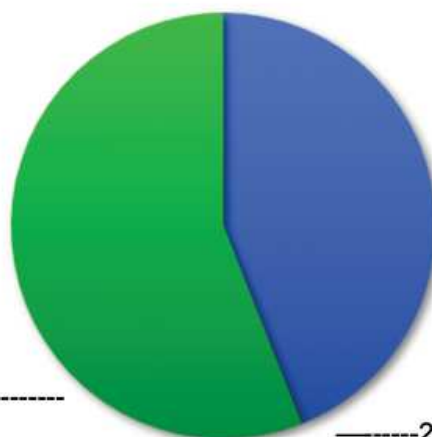
24 hlasů (48%)

Oblíbenější fotbalový klub?

Sparta Praha nebo Slavia Praha

Slavia Praha
Sparta Praha

28 hlasů (56%)

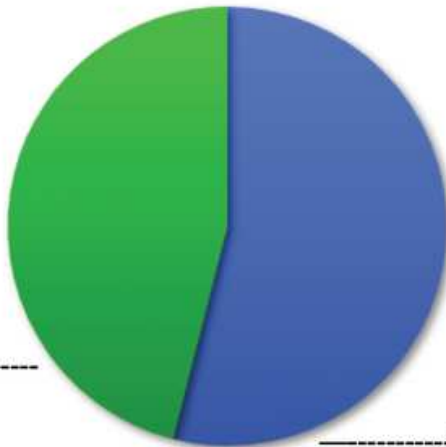
22 hlasů (44%)

Oblíbenější fotbalový klub?

Chelsea nebo Arsenal

Chelsea

Arsenal

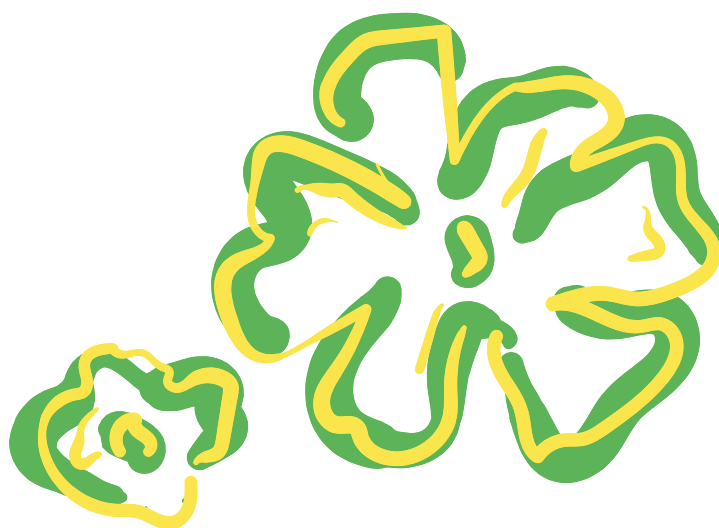

23 hlasů (46%)

27 hlasů (54%)

Výsledky většinou byly
vyrovnané, ale jedna strana
nakonec přeci převážila.

Vojtěch Tolar,
Alan Pangrác,
Vojtěch Jančík 3.L

Kolektiv autorů

Monika Šetlíková
Markéta Fegová
Adéla Manová
Barbora Sujová
Matěj Lacko
Matěj Homola
Hedvika Čechurová
Stella Szentiványi
Matěj Reinwart
Helena Boubínová
Nela Netušilová
Vojtěch Tolar
Alan Pangrác
Vojtěch Jančík
Nikola Spurná
Matěj Velkoborský
Klaudie Vrbová

Učitelské zastoupení

Zbyšek Hodaň
Jana Ježková - korektura
Petr Bergl - korektura

Grafika a kompletace

Martina Vítovcová
Markéta Hacková

Gymnázium Ludka Pika